

CURIERUL ADVENTIST

Revistă lunară de informații și inspirație pentru așteptătorii revenirii lui Hristos ■ Februarie 2009

Să nu îți părăsești
încrederea
în promisiunile
lui Dumnezeu

Vei râde de... „criză”!

Biserica aprinsă de focul misiunii

Biserici care mor, biserici care se nasc

16

8

4

24

20

SUMAR

Editorial

- 3** Pocăința – o experiență demodată?
Gabriel Dincă

Devoțional

- 4** Viața este un drum alunecos
Aron Moldovan

Credința de fiecare zi

- 6** Să nu îți părăsești încrederea în
promisiunile lui Dumnezeu
Narcis Ardelean

Stil de viață

- 8** Cumpără adevărul și nu-l vinde!
Laurențiu Gherghe

Interviu

- 10** O carte pentru fiecare casă din
România
Iacob Pop

Reflecții

- 13** Dă-mi și mie niște predici
Ovidiu Rădulescu

Devoțional

- 14** Dumnezeu spune DA și generației
fără cazier
Daniel Chirileanu

Spiritual

- 16** Biserici care mor, biserici care se
nasc
Florian Ristea

Teologie

- 20** Pocăința celor „pocăiți”
Ștefan Mateias

Spiritual

- 22** Totul sau nimic?
Viorel Răducan

Misiune

- 24** Biserica aprinsă de focul misiunii
Mihai Goran

Știri

28

Pagina copiilor

- 30** Plăcintă pentru dușmani
Alina Badea

De la inimă la inimă

- 31** Vei râde de... „criză”!
Marius Munteanu

CURIERUL ADVENTIST

Publicația oficială a Bisericii Adventiste
de Ziua a Șaptea din România

Apare lunar, sub coordonarea
Comitetului Uniunii

„Iată, Eu vin curând...”

Misiunea noastră este să-L înălțăm
pe Domnul nostru Isus Hristos,
prin prezentarea de experiențe ale
dragostei Lui nemărginite, prin
prezentarea de articole și știri,
ajutându-l astfel pe cititor să-L
cunoască mai bine pe Mântuitorul și
să aibă o speranță vie în revenirea
Lui pe curând.

Anul LXXXVI, FEBRUARIE 2009

Redactor-șef: Gabriel Dincă

Consultanți:
Teodor Huțanu, Emilian Niculescu,
Ioan Câmpian-Tătar,
Teofil Petre, Marius Munteanu,
Daniel Delcea, Szász Ernest,
Mihai Maur, Csabai Gyula László

Colaboratori speciali:
Lucian Cristescu, Viorel Dima,
George Uba, Valeriu Petrescu,
Cristian Modan, Magyarosi Barna,
Teodora Goran

Director: Iacob Pop
Redactor: Delia Gherman
Corectură: Lavinia Goran
Grafică și tehnoredactare: Liliana Dincă

Adresa redacției:
Curierul Adventist,
str. Labirint 116,
Oficiul poștal 20,
cod 74124 – București
E-mail: curierul@adventist.ro
Web site: www.adventist.ro

Imprimare:
Tipografia Fast Print,
Str. Tepeș Vodă nr. 111, sect. 2
București, tel. 323 00 20; 323 48 95;
Fax. 323 00 40

ISSN 1220-6725

Pocăința – o experiență demodată?

Mai este pocăința de actualitate pentru zilele noastre? Mai căutăm noi pocăința cu râvnă? Cum reacționăm când ni se spune să ne pocăim? Cum îi privim și cum îi tratăm pe cei care ne invită la o astfel de experiență? Sunt întrebări care ne cheamă la o cercetare personală și la o reevaluare a vieții noastre spirituale.

Tema pocăinței este o temă centrală atât în Vechiul Testament, cât și în Noul Testament. Ea a fost un subiect important pentru marii bărbați ai credinței, precum: Noe, Avraam, Moise, Iacov, Ilie, Isaia, Ieremia, Ezechiel, Osea, iar Ioan Botezătorul și Domnul Isus și-au început lucrarea prin chemarea la pocăință: „Pocăiți-vă, căci Împărăția cerurilor este aproape.” (Mat. 3,2; 4,17)

Cu toate că a fost dintotdeauna necesară, pocăința nu a fost niciodată la modă. Lucrul acesta este clar arătat în Cuvântul lui Dumnezeu. Aici găsim multe exemple în care reacția celor chemați la pocăință nu a fost cea mai potrivită. Noe n-a fost luat în batjocură pentru că mesajul său era: „Urmează să se întâmple ceva bun.” Ieremia nu a fost aruncat în groapă pentru că predica: „Eu sunt în regulă, iar tu, de asemenea.” Ioan Botezătorul n-a fost decapitat pentru că predica lui era bazată pe tema: „Fii fericit, Dumnezeu te iubește!” Mesajele tuturor acestor oameni ai lui Dumnezeu pot fi rezumate într-un singur cuvânt: Pocăiți-vă!

Dar, cunoscând felul în care oamenii au reacționat la un astfel de mesaj, te întrebi care este prețul unei asemenea lucrări. Unii își spun: De ce să nu fiu mai prudent în ce privește chemarea la pocăință? De ce să îi pierd ca prieteni? De ce să mă privească de acum înainte altfel? Fiecare va da socoteală în fața lui Dumnezeu.

Nevoia de pocăință

Majoritatea dintre noi suntem conștienți că avem multe lucruri de îndreptat în viața noastră. Atunci de ce ne deranjează când cineva ne invită să ne schimbăm comportamentul și felul de gândire, care nu sunt în armonie cu voia lui Dumnezeu? De ce ripostăm și căutăm tot felul de argumente pentru a nu ne pocăi? Adevărul nu face rău nimănui. Cei care ne spun adevărul nu ne sunt dușmani, iar aceia care ne spun că totul este în regulă, când noi greșim, nu ne sunt prieteni adevărați.

Deși toți admitem faptul că trebuie să ne schimbăm, ne este atât de greu să primim chemarea la pocăință. De aceea, refuzul de a ne pocăi îmbracă diferite forme: nerecunoașterea păcatului și a vinovăției, amânarea, harul ca o scuză pentru păcat,

comparația cu alții și întrebarea retorică: „Tocmai el îmi spune să mă pocăiesc?” Găsim că e mult mai ușor să dăm vina pe: educație, ereditate, sistem, părinți, oricine și orice numai pe noi înșine, nu. O mare parte dintre cei chemați să se pocăiască percep acest mesaj ca o jignire și, automat, devine o veste rea, o desconsiderare. Este adevărat că noi mai degrabă avem dorința de a-i pocăi pe alții. Reușim foarte bine să vedem nevoia de pocăință a celorlalți, mai puțin a noastră.

Dar, pentru cei care Îl cunosc cu adevărat pe Isus, pocăința este procesul prin care ajung să-și vadă păcatele prin ochii lui Dumnezeu. Este primul pas în orice fel de schimbare, și orice reînviore începe cu primul pas – care este pocăința.

Cei care se pregătesc pentru cer vor privi pocăința ca o binecuvântare, ca ceva bun care ne va apropia mai mult de Împărăția lui Dumnezeu. Ea ne ajută să înțelegem ce se petrece în inima noastră. Este un dar prețios al lui Isus, ca și iertarea pe care o precede. Pocăința este sămânța care crește în solul încălzit de Isus al unei inimi care este impresionată de gândul că El are singura rezolvare a problemei noastre. Este o dorință de schimbare, o consimțire de a abandona păcatele noastre prin puterea lui Isus.

O pocăință din dragoste

Câteodată ne pocăim, dar este pocăința noastră motivată de considerente biblice?

A te pocăi nu înseamnă a schimba mediul, pentru că schimbarea mediului nu va schimba automat și persoana. A te pocăi nu înseamnă a schimba biserica, a schimba pastorul, a schimba familia, soțul sau soția. Desigur, unii sunt mai degrabă dispuși să facă aceste lucruri decât să se pocăiască.

A te pocăi nu înseamnă a recunoaște greșeala forțat sau de teama consecințelor, sau din interes. Faraonul din timpul lui Moise a făcut lucrul acesta – „de data aceasta am păcătuit, Domnul are dreptate” (Ex. 9,27). Dar a fost aceasta pocăință? Nu, pentru că, imediat ce plăgile au încetat să mai cadă, el s-a reîntors la poziția de sfidare a Cerului. Acan a zis: „Este adevărat că am păcătuit împotriva Domnului” (Iosua 7,20). Iuda a spus: „Am păcătuit, căci am vândut sânge nevinovat” (Mat. 27,4). Toți aceștia au recunoscut că au păcătuit, dar nu s-au pocăit cu adevărat, pentru că adevărata pocăință se naște din dragostea față de Dumnezeu și adevărul Său, și nu de frică sau de teama consecințelor. Nu amenințarea, ci bunătatea lui Dumnezeu ne conduce la adevărata pocăință (Rom. 2,4). De aceea, pentru că ne iubește, Isus ne vorbește și nouă astăzi asemenea bisericii din Laodicea: „Fii plin de râvnă și pocăiește-te!”

Gabriel Dincă este redactorul-șef al revistei *Curierul Adventist*.

VIATA

este un drum alunecos

Viitorul este necunoscut și presărat cu tot felul de capcane. Ca să rămânem în picioare, avem nevoie de călăuzire divină și responsabilitate personală. „Niciunul dintre noi nu trăiește pentru sine și... nu moare pentru sine” (Rom. 14,7). Fie că vrem sau nu, facem parte dintr-un angrenaj (familie, biserică, societate), influențăm și suntem influențați. Nu trăim și nu murim singuri. Dumnezeu ne cere să ținem seama de semenii noștri, să nu-i influențăm spre rău și nici să nu ne lăsăm influențați spre rău.

Aron Moldovan
este pastor pensionar și invitatul permanent al postului *SperanțaTV*.

„Prin Domnul Hristos, Dumnezeu l-a investit pe om cu o influență care face imposibil ca el, omul, să trăiască numai pentru sine. [...] Nimeni nu poate fi independent de semenii săi..., suntem necesari pentru bunul mers al altora. [...]”

Fiecare suflet este înconjurat de o atmosferă proprie – atmosferă încărcată, poate, cu puterea credinței dătătoare de viață, de curaj și speranță și înmiresmată cu parfumul iubirii. Sau poate fi o atmosferă apăsătoare, rece, din cauza nemulțumirii și a egoismului sau otrăvită de mînjitura aducătoare de moarte a păcatului preferat. Conștiință sau nu, fiecare persoană cu care venim în contact este influențată de atmosfera pe care o emanăm în jur. [...]

Cuvintele noastre, faptele noastre, îmbrăcămintea noastră, chiar și expresia feței noastre, toate au o influență... Fiecare impuls transmis în acest fel este o sămânță semănată care își va aduce roadele.” (Ellen White, *Parabolele Domnului Hristos*, ed. 1980, p. 267)

Nimeni nu poate spune cât de departe se va propaga influența proprie, care poate fi preluată de alții și transmisă mai departe până la destinații

nebănuite. Suntem responsabili de roadele influenței noastre, bune sau rele, indiferent cât de departe se extind.

Se impun câteva precizări. După cum noi îi influențăm pe alții și alții ne pot influența pe noi. Dar influența – bună sau rea – nu este inevitabilă. Deși, ca ființe decăzute, suntem înclinați să exercităm o influență negativă și să ne deschidem mai ușor spre o asemenea influență, nu este o fatalitate să răspundem la acest tip de influență. Omul este înzestrat cu capacitatea de a închide intrările sufletului, dacă se hrănește cu valorile creștine (vezi Fil. 4,8) și trăiește în atmosfera cerului, prin Cuvânt și prin Duhul Sfânt.

Mai semnalizez aici un fapt de o mare importanță: Gradul în care omul se lasă influențat este invers proporțional cu vârsta. Cu cât e mai tânăr, cu atât este mai influențabil. Copilul nu are criterii de selecție a valorilor. El copiază modele și le integrează cu ușurință în comportament. La un moment dat, crede tot ce-i spui și face tot ce-i vede pe alții făcând, dacă aceasta nu contravine nevoilor sale fundamentale. De aceea, responsabilitatea adulților față de copii este imensă.

Mi se pare, de asemenea, interesant de observat că popoarele cu o cultură tribală pot fi influențate mult mai ușor într-o direcție sau alta. Despre Roboam, fiul lui Solomon, citim că „a părăsit legea Domnului și tot Israelul a părăsit-o împreună cu el” (2 Cron. 12,1). Dacă regele sau șeful de trib adopta o anumită conduită, bună sau mai ales rea, majoritatea îl urmau. Dependența de conducător a oamenilor cu o cultură limitată este mult mai mare. Imaginați-vă, de exemplu, că în Germania ar veni astăzi la conducere un cancelar cu un caracter ireproșabil; oare câți l-ar urma?

„Prin Domnul Hristos, Dumnezeu l-a investit pe om cu o influență care face imposibil ca el, omul, să trăiască numai pentru sine. [...] Fiecare suflet este înconjurat de o atmosferă proprie – atmosferă încărcată, poate, cu puterea credinței dătătoare de viață, de curaj și speranță și înmiresmată cu parfumul iubirii.

(Ellen White, *Parabolele Domnului Hristos*, ed. 1980, p. 267)

Puterea influenței, în bine sau mai ales în rău, este ilustrată din plin în relatarea biblică. În unele cazuri, influența unor personaje a direcționat istoria pentru multă vreme. Cain și Set au împărțit lumea în „fiii lui Dumnezeu” și „fiii oamenilor”. În cele din urmă, răul a copleșit întreaga societate, așa încât „toate întocmirile gândurilor din inima lor erau îndreptate în fiecare zi numai spre rău” (Gen. 6,5). Întreaga societate trebuia exterminată.

Încurcarea limbilor la Turnul Babel se pare că a fost și o metodă folosită de Dumnezeu pentru a reduce propagarea influențelor negative în societatea de atunci.

Anumite zone ale lumii antice, în care degradarea morală era totală, cum au fost Sodoma și Gomora, au fost extirpate asemenea unor tumori maligne, pentru a evita infectarea întregii societăți, ca pe vremea dinainte de potop.

Influențele rele s-au resimțit din plin chiar în poporul ales, venind din partea liderilor religioși sau politici. Un profet apostaziat, Balaam, lacom de bani și glorie, întrucât Dumnezeu nu i-a permis să-l blesteme pe Israel, l-a sfătuit pe Balac, regele moabit, să organizeze o petrecere păgână cu orgii sexuale, la care să-i invite și pe israeliți (vezi Apoc. 2,14). Cu această ocazie, zeci de mii de tineri evrei au căzut pradă ispitelor trupesti, la vederea dansului voluptos al frumoaselor moabite. Rezultatul? Exterminarea a 24.000 de vinovați (vezi Num. 25,1-4,9).

David, „cântărețul plăcut al lui Israel” (2 Sam. 23,1), prin păcatul său i-a determinat pe dușmanii lui Dumnezeu să-L hulească (2 Sam. 12,14). Dar nu numai atât, ci întreaga istorie ulterioară a familiei sale a fost afectată de păcatul lui, care a declanșat un lanț de evenimente ce au condus la moartea a patru dintre fiii săi și, prin răscăla lui Absalom (2 Sam. 15), la pieirea a circa 20.000 de oameni din popor (2 Sam. 18,7).

Cel mai înțelept dintre împărații lui Israel, Solomon, „târât de iubire” firească și lăcomie (1 Împ. 11,1,2), și-a pierdut controlul de sine și a căzut în idolatrie și desfrânare. În consecință, împărăția s-a dezbinat și majoritatea regilor care au condus cele două regate au fost niște ticăloși, imorali, idolatri și cruzi.

Perspectiva bogăției, gloriei și satisfacerii poftelor trupesti au și astăzi cea mai mare influență asupra celor fără protecție spirituală. Ne aflăm pe un teren alunecos. Răul din noi și influențele din jur se pot conjuga, sporind astfel influențele rele. Totuși putem fi biruitori, dacă ne punem încrederea în Dumnezeu și ținem seama de învățăturile Sale. Iată câteva dintre ele:

Hrană spirituală sănătoasă. „Tot ce este adevărat, tot ce este vrednic de cinste, tot ce este drept, tot ce este curat, tot ce este vrednic de iubit, tot ce este vrednic de primit, orice faptă bună și orice laudă, aceea să vă însușească.” (Fil. 4,9)

Perseverență. „Rămâneți în Mine și Eu voi rămâne în voi..., căci, despărțiți de Mine, nu puteți face nimic.” (Ioan 15,4,5)

Încredere în El. „Încrede-te în Domnul din toată inima ta și nu te bizui pe înțelepciunea ta; recunoaște-L în toate căile tale și El îți va netezi cărările. Nu te socoti singur înțelept; teme-te de Domnul și abate-te de la rău.” (Prov. 3,5-7)

Ocolirea drumului alunecos. „Îmi țin picioarele departe de orice drum rău, ca să păzesc Cuvântul Tău” (Ps. 119,101). „Prietenii rele strică obiceiurile bune” (1 Cor. 15,33). „Nu intra pe cărarea celor răi... Ferește-te de ea, nu trece pe ea, ocolește-o și treci înainte” (Prov. 4,14,15). „Fugi de poftele tinereții și urmărește neprihănirea, credința, dragostea, pacea, împreună cu cei ce cheamă pe Domnul dintr-o inimă curată.” (2 Tim. 2,22)

Deși mai puține, Biblia conține și exemple pozitive, de oameni care nu s-au lăsat influențați în rău, ci au

influențat în bine. Cine ar putea să măsoare influența spre bine a lui Iosif? Cine ar putea să evalueze influența bună a lui Moise sau a urmașului său Iosua? Cum am putea să apreciem rezultatele statorniciei lui Daniel și ale tovarășilor săi credincioși din Babilon? Ce să mai zicem de rezultatele activității celui mai mare evanghelist din istorie, marele apostol Pavel? Sau de marea pleiadă a martirilor care, cu prețul vieții, L-au urmat pe Mântuitorul lor și al nostru?

Dragă cititorule, mai avem puțin timp de înaintat prin „valea umbrei morții”. Este mai urgent ca oricând „să ne numărăm bine zilele” pentru a deveni înțelepți (Ps. 90,12). Deși mediul în care trăim este infectat, deși sunt puține exemple care să ne încurajeze la „dragoste și la fapte bune”, sursa noastră de putere rămâne El, Cel „care ne-a chemat din întuneric la lumină”. De aceea, asemenea lui Enoh, putem să rezistăm influențelor rele și să exercităm o bună influență. Prin puterea care ne-a creat, îi putem conduce pe alții la o „viață fără de moarte și tinerețe fără bătrânețe”.

Să nu îți părăsești încrederea în promisiunile lui Dumnezeu

Florence Chadwick (1918-1995) a fost o mare înotătoare americană. De la vârsta de 10 ani, când a câștigat prima competiție sportivă, timp de mulți ani a stabilit numeroase recorduri mondiale. Dincolo de câștigarea unor concursuri sportive, ea s-a angajat în demersuri mai temerare. Astfel, în anul 1950 traversează înot Canalul Mânecii, dinspre Franța spre Marea Britanie, în 13 ore și 20 de minute, acesta fiind, la vremea respectivă, un nou record mondial. Un an mai târziu, în 1951, în 16 ore și 22 de minute traversează Canalul Mânecii în direcție inversă, dinspre Marea Britanie spre Franța, în pofida curenților potrivnici, devenind prima femeie care a traversat canalul în ambele direcții. (vezi http://en.wikipedia.org/wiki/Florence_Chadwick).

Narcis Ardelean
este secretarul Confe-
rinței Banat.

În anul 1952, a avut loc un episod interesant, pe care vreau să vi-l relatez. Florence Chadwick încearcă să parcurgă înot o distanță de mai bine de 41 de kilometri (26 de mile), pornind din insula Catalina, din Pacific, spre țărmul Californiei. Iată ce s-a întâmplat atunci. După 15 ore

de înot, în timp ce se afla în mijlocul oceanului, s-a lăsat o ceață groasă, de abia se mai vedea în jur. Lucrul acesta o descumpănește până într-acolo încât este gata să renunțe la cursă. Mama ei, prezentă într-una dintre ambarcațiunile care o supravegheau din apropiere, o motivează să nu se dea bătută, o încurajează să continue. Cu acest nou elan, mai înoată timp de o oră, în ciuda condițiilor nefavorabile. În cele din urmă, 16 ore de înot continuu, ultimele două în condiții de vizibilitate minimă, renunță și abandonează cursa. Este luată într-o ambarcațiune și i se oferă asistență. Între timp, se ridică ceața. Și durerea lui Florence este teribilă... Țărmul era la mai puțin de un kilometru și jumătate (o milă) distanță!

A trebuit să răspundă mai multor întrebări ale ziariștilor, care aveau ca numitor comun următoarea idee: „Ce s-a întâmplat? De ce ai abandonat? Ce te-a determinat să ieși din cursă?” Iată și răspunsul sportivei: „Am abandonat din cauza ceței. Cred că, dacă aș fi putut să văd țărmul, aș fi avut suficiente resurse să duc cursa la bun sfârșit.”

„Aparenta întârziere”

M-a impresionat această relatare atunci când am citit-o într-o carte pe care cineva mi-a dăruit-o. Și am avut senzația că, într-un fel, ne regăsim și noi, așteptătorii lui Hristos, în dramatismul acestui eșec.

Biblia ne-a anunțat cu suficient timp înainte și cu maximă onestitate că „în zilele din urmă vor fi vremuri grele”. Ne confruntăm cu realitatea potrivit căreia oamenii – și, din nefericire, nu avem cum să nu ne includem și pe noi în această descriere – „vor fi iubitori de sine, iubitori de bani, lăudaroși, trufași, hulitori, neascultători de părinți, nemulțumitori, fără evlavie, fără dragoste firească, neînduplecați, clevetitori, neînfrânați, neîmblânziți, neubitori de bine, vânzători, obraznici, îngâmfați; iubitori mai mult de plăceri decât iubitori de Dumnezeu; având doar o formă de evlavie, dar tăgăduindu-și puterea.” (2 Tim. 3,1-5)

Probabil că, în calitate de așteptători ai lui Hristos, nimic nu ne derutează mai mult decât aparenta întârziere a Domnului nostru. Am scris în mod intenționat „aparenta întârziere”, întrucât Scriptura ne asigură că „Domnul nu întârzie în împlinirea făgăduinței Lui, cum cred unii; ci are o îndelungă răbdare pentru voi și dorește ca niciunul să nu piară, ci toți să vină la pocăință” (2 Petru 3,9). Ba mai mult, noi credem că, așa cum nașterea Mântuitorului s-a produs exact atunci când „a venit împlinirea vremii” (Gal. 4,4), la fel, orarul divin funcționează cu exactitate deplină și în privința celei de a Doua Veniri.

Și totuși aparenta întârziere a revenirii lui Isus cauzează crize în trăirea noastră, evident datorită gestionării deficitare pe care i-o oferim. De fapt, chiar în istoria biblică apar dese relatări ale unor momente nefericite când poporul lui Dumnezeu a gestionat greșit diferite crize ale întârzierii. Bunăoară, să ne amintim de Saul, primul rege al evreilor. Confruntându-se cu prezența oștirii filistenilor și temându-se de demobilizarea lor săi, atunci când Samuel, cel care trebuia să aducă jertfele, întârzia, a luat el, Saul, într-o manieră nefericită și vinovată, inițiativa aceasta. Măcar de și-ar fi amintit de atitudinea israeliților la Sinai, când, în opinia noastră, Moise a „zăbovit” prea mult pe munte, drept pentru care i s-a cerut lui Aaron să construiască vitelul de aur (Ex. 32,1-4). O altă întârziere care nu a fost gestionată corect...

Dincolo de ceață

Domnul nu a venit încă, deși părinții și buncii noștri Îl așteptau – asemenea apostolilor – în timpul vieții lor. Ce e de făcut? Mai putem crede, așa cum am crezut până aici, sau e timpul să ne „ajustăm” credința? Să mai așteptăm împlinirea promisiunilor biblice sau, mai degrabă, să ne orientăm spre a investi în valorile mai palpabile propuse de societate?

E greu să ții drumul drept când e ceață, nu-i așa? Pentru mulți, opțiunea de a renunța la cursă pare a fi singurul răspuns decent.

Dar nu este așa!

Lăudat să fie Dumnezeu că în Cuvântul Său găsim suficientă lumină care să îndepărteze ceața și nesiguranța, conducându-ne, în ciuda oricăror adversități, spre binecuvântata linie de sosire a alergării noastre creștine! Iubesc următoarea declarație biblică: „Să nu vă părăsiți dar încrederea voastră pe care o așteptați o mare răsplătire! Căci aveți nevoie de răbdare, ca, după ce ați împlinit voia lui Dumnezeu, să puteți căpăta ce v-a fost făgăduit. ‘Încă puțină, foarte puțină vreme’ și ‘Cel ce vine va veni și nu va zăbovi.’” (Evrei 10,35-37)

Iubit așteptător al lui Hristos, nu renunța! Nu te da bătut! Și, cu atât mai mult, nu face acest lucru acum, când suntem atât de aproape de finalul fericit al trăirii noastre creștine! Dincolo de ceața deasă a acestei lumi care piere, „țărmlul” binecuvântat al întâlnirii cu Domnul este atât de aproape! Chiar dacă nu-l vezi cu ochii și îți poate părea îndepărtat, apropie-te de el prin credință!

Îți mai amintești de Florence Chadwick? O lăsasem cu durerea eșecului de a fi renunțat la cursă atât de aproape de final! Dar... Florence Chadwick a fost o luptătoare. Povestea ei nu s-a încheiat.

Într-un fel, povestea ei abia acum începe.

La doar două luni după eșecul pe care l-am relatat, Florence reia cursa. Pornește, din nou, înot, din insula Catalina înspre țărmul Californiei. Iarăși se lasă ceața, o ceață la fel de densă ca data trecută; încă o dată cursa este foarte mult îngreunată. Dar, de această

dată, Florence duce cursa la bun sfârșit, reușește în demersul ei. Apoi face față tirului întrebărilor oamenilor din presă: „Cum se face că, de data aceasta, în condiții la fel de potrivnice, ai finalizat cursa pe care ai abandonat-o în urmă cu două luni? Care a fost factorul decisiv al reușitei?”

Ia aminte, drag cititor, la răspunsul acestei femei: „În timp ce înotam acolo, în ceață, fără să văd mare lucru, am păstrat și am cultivat în minte imaginea țărmului pe care îl văzusem data trecută, din barcă!” Ai înțeles mesajul? Ai prins ideea?

La final, lupta se va înteți

Pe baza Cuvântului lui Dumnezeu, nu îți pot promite că totul va fi senin, că „ceața” va pleca de la tine, iar călătoria credinței va fi o croazieră splendidă, lipsită de orice neajuns. Ba așa zice chiar că, pe final, lupta se va înteți, iar vrăjmașul va aduce mai multă și tot mai multă „ceață”, ca să „înșele, dacă va fi cu puțință, chiar și pe cei aleși” (Matei 24,24). Dar Cuvântul lui Dumnezeu ne asigură de biruința lui Hristos și de faptul că El nu ne lasă singuri nicio dată. Este privilegiul nostru, al meu și al tău, să ne prindem hotărât de tot ce El ne-a făgăduit. Este datoria noastră, a mea și a ta, să păstrăm și să cultivăm în minte aceste promisiuni care, prin lucrarea puternică a Duhului Sfânt al lui Dumnezeu, se vor dovedi mai tari decât orice „ceață” prin care inamicul vrea să ne întoarcă din drum.

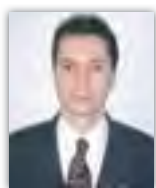
Așadar, înainte cu încredere! Chiar dacă tot ceea ce ochiul nostru vede este doar boală, suferință, lipsuri, ură, apostazie și multe alte neajunsuri, inima noastră credincioasă percepe „țărmlul” aceluia „acasă” deplin, unde Tatăl ne așteaptă cu dor! Să nu îți pierzi încrederea! Mai e puțin...

*Iubit așteptător al lui Hristos, nu renunța!
Nu te da bătut! Și, cu atât mai mult, nu
face acest lucru acum, când suntem atât de
aproape de finalul fericit al trăirii noastre
creștine! Dincolo de ceața deasă a acestei
lumi care piere, „țărmlul” binecuvântat al
întâlnirii cu Domnul este atât de aproape!*

Cumpără adevărul și nu-l vinde!

– Când ai mințit ultima dată?
– Cine? Eu? se întreabă surprins laodiceeanul timpului nostru.
Ei, uneori doar din greșeală, dar nu fac niciodată exces! adaugă el, încercând o solidă justificare.

Grea întrebare, nu-i așa? Și nici răspunsul nu-i tocmai ușor și corect, se pare. De ce? Pentru că suntem în criză. Chiar faliti, uneori, la acest capitol. Trăim într-o lume afectată în totalitate și profund de virusul minciunii curente și excesive. O întâlnim în casele luxoase ale bogaților, dar și în căsuțele dărăpănate ale săracilor. Oamenii de afaceri mint, angajatul minte, soțul își minte soția și invers, copiii își mint părinții, și părinții ascund adevărul de copii, șoferii mint ca să încaseze polița de asigurare, vânzătorii înșală, politicienii ne mint, filmele, presa – toate au ajuns să ne hrănească cu vorbe iluzorii și speranțe deșarte. Și totuși ne simțim bine atunci când ne înfruptăm din reviste de scandal sau politice. De ce? Pentru că ne place să fim mințiți uneori și, de asemenea, să mințim; ne place să trăim într-o lume în care realitatea se reflectă în oglinzi strâmbe, ce ne deformează încet și sigur viața spirituală.

Laurențiu Gherghel este pastor în districtul Bacău I, Conferința Moldova.

Dumnezeu este foarte sever cu privire la minciună, pentru că a creat Universul acesta bazat pe adevăr și moralitate – expresia caracterului Său sfânt. Autorul și tatăl minciunii este altul. Acțiunile sale se concretizează în veritabile atentate la sănătatea și integritatea creației divine. Porunca lui Dumnezeu, în Vechiul Testament, spune clar: „Să nu mărturisești strâmb împotriva aproapelui tău.” Iar în Noul Testament, Pavel nu face nimic altceva decât să întărească și mai mult porunca lui Dumnezeu împotriva minciunii: „Dar acum lăsați-vă de toate acestea: de mânie, de vrăjmășie, de răutate, de clevetire, de vorbe rușinoase care v-ar putea ieși din gură. Nu vă mințiți unii pe alții, întrucât v-ați dezbrăcat de omul cel vechi, cu faptele lui.” (Col. 3,8-9)

De ce este totuși necesar să abordăm un astfel de subiect când este vorba de creștini? Nu sunt toți creștinii sinceri și cinstiți? S-ar putea să fie. Dar pentru că Biblia ne vorbește și tratează acest subiect, cred că este potrivit să nu-l trecem cu vederea. Un alt motiv pentru care trebuie să vorbim despre minciună este și natura noastră

predispusă spre neadevăr și înșelăciune. De asemenea, fiindcă trăim într-o lume în care minciuna este folosită frecvent, trebuie să ni se aducă aminte mereu că trebuie să fim altfel. Un frate spunea într-o ocazie: „Ei, hei! Dacă le-ar fi făcut Dumnezeu oamenilor o fereastră pe frunte, ca să ne putem vedea unii altora gândurile, cred că toți ar umbla cu șapca trasă până la sprâncene.”

Este foarte posibil ca unii dintre cei ce citesc acest material să nu aibă nevoie să li se reamintească să nu mintă, pentru că, poate, i-au declarat de mult un război spiritual minciunii. Felicitări, ai șansa să fii un adevărat fiu al luminii! Oamenii care nu mint sunt o nobilă minoritate a oamenilor de caracter. Viața lor este asemenea farului ce călăuzește vasele spre siguranța liniștită a portului. Dar dacă, uneori, ți se mai întâmplă și ție, atunci... avem nevoie de fortificare spirituală și pocăință sinceră.

Originea minciunii

De unde vine minciuna? Sigur, nu de la Dumnezeu, care „este adevărul” (Ioan 14,6) și care „nu poate minți” (Evrei 6,18). Satana a fost primul care s-a apropiat de cei dintâi oameni în Grădina Edenului cu o minciună: „Oare a zis Dumnezeu?... Cu siguranță că nu veți muri” (Gen. 3,4). Satana ne-a furnizat prima minciună și continuă să ne ofere în fiecare zi minciuni proaspete.

El ne minte făcându-ne să credem că mai avem suficient timp pentru a ne desăvârși caracterul. Și falimentul nostru spiritual atestă an după an că încă mai credem această minciună. Trebuie să ne oprim și să valorificăm la maximum anul 2009 în folosul mântuirii noastre.

O altă minciună a celui rău este că poți fi creștin chiar și atunci când trăiești ca oamenii din lume. Credința în Isus e doar un fel de asigurare că vei fi mântuit și tu până la urmă. Oare se poate, stimate cititor? Oare „merge și așa” viața ta de credință?

În alte ocazii, Satana se apropie de noi cu minciuni despre starea noastră înaintea lui Dumnezeu, dorind să ne convingă că unele păcate ale noastre nu au fost niciodată iertate de Dumnezeu. Ai crezut așa ceva vreodată? Dacă da, nu uita de nevoia unei pocăințe autentice personale și de atotsuficiența meritelor jertfei Mântuitorului nostru.

Perspectiva lui Dumnezeu asupra minciunii

Înainte de Dumnezeu, minciuna, sub orice formă, în exces sau moderat, este un păcat vrednic de moarte. Moartea Safirei și a lui Anania, raportată în Faptele 5,1-10, în urma minciunii susținute de amândoi, arată că Dumnezeu pedepsește cu asprime minciuna. Iar între timp, Dumnezeu nu și-a schimbat părerea despre minciună. Înaintea Lui nu putem vorbi de excesiv sau moderat în ce privește minciuna. În fața Lui, minciuna este minciună și oricât de mică ar fi ne afectează capital perspectiva mântuirii.

Efect de bumerang

Minciuna nu-i afectează doar pe cei ce sunt mințiți, ci îi distruge, în primul rând, pe cei ce o practică. Minciuna este pentru caracter ceea ce este rugina pentru fier și mana pentru vița-de-vie. Multiplicarea zilnică a acesteia în viața noastră va face ca propriile adevăruri să se șteargă și să începem să credem propriile minciuni. Teribil, nu-i așa? Spune Scriptura că Dumnezeu „le va trimite o lucrare de rătăcire, ca să creadă o minciună: pentru ca toți cei ce n-au crezut adevărul, ci au găsit plăcere în nelegiuire, să fie osândiți” (2 Tes. 2,12). Iată o adevărată tragedie: Dumnezeu va îngădui ca mintea și conștiința mincinosului să se pervertească până la autoînșelare și autodistrugere. Minciuna devine astfel o alegere și un viciu!

„Limbajul colorat” al minciunii

Interesant este că nu toate minciunile se spun cu gura. O jumătate de adevăr este o minciună întregă, iar ca să minți nu-ți trebuie întotdeauna cuvinte. Iuda L-a vândut pe Domnul Isus cu o sărutare. Putem să mințim cu ochii, cu un gest, cu expresia feței sau cu lipsa de expresie a acesteia. Iată ce spune Biblia în această privință: „Omul de nimic, omul nelegiuit, umblă cu neadevărul în gură, clipește din ochi, dă din picior și face semne cu degetele. Răutatea este în inima lui, urzește lucruri rele întru și stărnește certuri.” (Prov. 6,12-14)

Nu pot să nu spun ceva și despre expresii exagerate ca: „Pe cuvântul meu de onoare”, „Pe cinstea mea că spun adevărul.” De regulă, cei ce folosesc frecvent aceste întăriri verbale ale veridicității spuselor lor se dau singuri de gol ca oameni ai minciunii, sugerând, în mod indirect, că există și un altfel de compor-

tament ce îi caracterizează uneori sau în general: lipsa de onoare sau de cinste. „Felul vostru de vorbire să fie: 'Da, da; nu, nu'; ce trece peste aceste cuvinte vine de la cel rău.” (Matei 5,37)

Dar cu exagerările intenționate spuse în discuțiile prietenești cu scopul de a provoca răsul celor din audiență, cum e? Sunt și acestea minciuni la fel ca celelalte sau sunt lipsite de vinovăție? Un singur lucru e cert: dacă te joci cu focul te poți arde. Luând în considerare de unde vine minciuna, care îi sunt efectele și pedeapsa ce o așteaptă, ar trebui să alungăm din viața noastră orice formă de minciună care denaturează realitatea, răspândește confuzia și are drept consecință distrugerea caracterului.

Cumpără adevărul și nu-l vinde!

„Cumpără adevărul...” Textul citat parțial în titlul de mai sus, din cartea Proverbe 23,23, ilustrează faptul că adevărul nu mai este de mult semnul nostru firesc. Dacă n-ar sta așa, atunci de ce ar trebui să-l mai cumpărăm? Deși adevărul este gratuit, totuși are un preț. Adevărul nu poate fi procurat la niciun fel de preț în sensul unei tranzacții. Tânărul bogat a înțeles acest lucru într-un mod dureros. Prețul însă poate varia în funcție de persoana care îl cumpără. Pentru unii, acesta presupune „să vândă tot” pentru a intra în posesia adevărului, iar pentru alții, poate face necesară renunțarea la dragostea din partea celor apropiați care se împotrivesc adevărului (Luca 14,26).

De asemenea, istoria bisericii este plină de un număr foarte mare de nume care au cumpărat adevărul cu propria viață (Evrei 11,36-40). Adevărul nu poate fi cumpărat cu bani, ci cu credință. Nu cu indiferență, ci cu interes față de Dumnezeu. Nu cu citirea Scripturii, ci cu studiul ei. Nu cu absență de la închinare, ci cu prezență. Nu cu înțelepciunea lumii, ci prin cunoașterea de Dumnezeu. Cumpără „înțelepciunea, învățătura și priceperea” (v. 23). Cei ce vor cumpăra adevărul vor fi cu adevărat curați și liberi (Ioan 8,32). Și ceea ce ne va face cu adevărat liberi este adevărul pe care noi n-am dori să-l auzim despre noi. E dureros, dar ne va deschide porțile de intrare ale orașului lui Dumnezeu (Is. 26,2).

„...și nu-l vinde...” Este dorința lui Dumnezeu să nu vindem adevărul pe minciună. Să cumpărăm adevărul cu prețul deplin al unei pocăințe nefățarnice și să nu îl vindem atât de ușor și pe

Minciuna în Biblie

- ▶ „De aceea, lăsați-vă de minciună: Fiecare dintre voi să-i spună aproapelui său adevărul, pentru că suntem mădularii unii altora.” (Efes. 4,25)
- ▶ „... Ci credincioși adevărului, în dragoste, să creștem în toate privințele, ca să ajungem la Cel ce este Capul, Hristos!” (Efes. 4,15)
- ▶ „Iată ce trebuie să faceți: Fiecare să-i spună aproapelui său adevărul; judecați în porțile voastre după adevăr și în vederea păcii!” (Zah. 8,16)
- ▶ „Să amutească buzele mincinoase care vorbesc cu îndrăzneală, cu trufie și dispreț împotriva celui neprihănit.” (Ps. 31,18)
- ▶ „Buzele mincinoase sunt urâte Domnului, dar cei ce lucrează cu adevăr îl sunt plăcuți.” (Prov. 12,22)
- ▶ „Cel neprihănit urăște cuvintele mincinoase, dar cel rău se face urât și se acoperă de rușine.” (Prov. 13,5)

prea puțin. Iuda L-a vândut pe Mântuitorul cu treizeci de arginți (Matei 26,15.16). Esau a vândut adevărul pe o mâncare de linte (Gen. 25,30-34). Adam și Eva au vândut adevărul pe o promisiune mincinoasă (Gen. 3,1-19).

A vinde adevărul înseamnă a fi neloyal indatoririlor pe care știm că le avem înaintea lui Dumnezeu și a semenilor noștri – păzirea Sabatului, credincioșia în plata zecimii, viețuirea după standardele adevărului. A vinde adevărul este un act de trădare față de Dătătorul său. Așa că nu-L vinde pe Dumnezeu pentru a te închina Diavolului! Nu vinde Planul Mântuirii pentru planul distrugerii! Nu vinde omul cel nou pe omul cel vechi! Nu vinde haina albă a salvării prin Isus Hristos pe o haină mănjită! Nu vinde sângele Mântuitorului pentru focul teribil al sfârșitului de istorie! Nu vinde înțelepciunea pe nebunie! Nu vinde darurile Duhului Sfânt pentru darurile strălucitoare ale lui Satana! Nu vinde untdelemnul de mare preț pe mizeria păcatului. Nu vinde Scriptura pe reviste sau publicații deochete! Nu vinde..., ci doar cumpără cu pocăință sinceră tot adevărul ce se găsește în oferta lui Dumnezeu pentru fericirea ta veșnică.

Stimate cititor, „adevărul se așterne oricui la picioare, dar numai pășind mereu desculț îi vei simți puterea sfințitoare. Pentru că trebuie să pășești pe el întotdeauna, dar să nu îl calci în picioare.”

Nici moderat și nici în exces, ci niciodată. Pentru că te afectează. Ce zici? Vrei?

O carte pentru fiecare casă

Iacob Pop – pastor și totodată directorul Casei de Editură Viață și Sănătate, a fost intervievat de David Iordan – director de marketing la aceeași editură, despre impactul proiectului misionar „Cartea anului” asupra multor suflete însetate de Cuvânt.

David Iordan: Aș dori să vorbim despre un proiect foarte apreciat și cu un mare impact în biserica noastră: Cartea anului. Ce ne puteți spune despre experiența anului 2008?

Iacob Pop: Îmi este inima plină de recunoștință la adresa lui Dumnezeu atunci când mă gândesc la ce a însemnat cartea *Triumful iubirii* – cartea misionară a anului 2008. Cred că este suficient să vă spun că s-a tipărit într-un tiraj record, peste 1.200.000 de exemplare.

D. I.: Slavă lui Dumnezeu! Este uimitor. Ați putea identifica secretul acestei realizări fără precedent?

I. P.: În opinia mea, un factor hotărâtor a fost mesajul cărții, un mesaj inspirat și actual. Pe lângă aceasta, aș remarca implicarea întregii biserici din țara noastră: membri, pastori, conducerea de la nivelul Conferințelor și Uniunii; iar atunci când membrii și pastorii își dau mâna în vederea răspândirii mesajului Evangheliei, Dumnezeu oferă binecuvântarea Sa și se întâmplă minuni. Evenimentele și crizele care zguduie planeta noastră au menirea să îi indice bisericii că a sosit momentul favorabil în care semenii sunt mult mai dispuși să accepte soluția și planul lui Dumnezeu pentru viața lor. Și în toate aspectele enumerate mai sus văd mâna Atotputernicului Dumnezeu, care Își aduce la îndeplinire, pe deplin și repede, Cuvântul Său și Își va încheia curând lucrarea pe pământ. Sunt profund impresionat de spiritul de sacrificiu al membrilor, pentru că aceste cărți au fost cumpărate de către membrii bisericii și oferite semenilor în mod gratuit. Domnul să le răsplătească efortul!

D. I.: Dar știți că ce nu te costă nu prețuiești. Oare este bine să fie oferite cărțile gratuit? Nu cumva multe dintre acestea vor fi desconsiderate și aruncate fără a fi citite?

I. P.: Știu că, la întrebarea dacă este bine sau nu să fie oferite cărțile gratuit, unii răspund afirmativ, alții negativ. Și eu, dacă aș da un răspuns, m-aș situa fie într-o tabără, fie în cealaltă. Dar prefer, mai degrabă, să accept și să recomand ceea ce Dumnezeu ne-a descoperit prin inspirație. Ellen White vorbește atât despre oferirea, cât și despre vânzarea cărților – vânzarea prin sistemul colportajului, colportorul având un procent din prețul de vânzare, sau oferirea gratuită, ea referindu-se la broșuri și cărți cu un număr mic de pagini și ieftine. Cărțile din cadrul proiectului Cartea anului sunt de mici dimensiuni și ieftine, așadar sunt potrivite pentru a fi oferite gratuit și pot împlini planul divin de a fi răspândite „ca frunzele toamnei”.

Îngrijorarea pe care o exprimați, cum că multe dintre aceste cărți nu vor fi prețuite, mă duce cu gândul la pilda semănătorului, în care numai un sfert din sămânță ajunge în pământ roditor, restul fiind... risipită. Și, cu toate acestea, semănătorul continuă să semene. Dar să vă spun două experiențe recente, care pleacă de la cărți primite gratuit și desconsiderate.

În primul caz este vorba de cartea *Triumful iubirii*. Era seara, târziu, când la sediul editurii telefonul sună prelung. Paznicul privește la ceas și se întreabă cine și de ce să sune la ora aceea. Ridică receptorul și aude vocea unui bărbat: „Alo, Editura Viață și Sănătate?” „Da, cu ce vă pot fi de folos?” „Știți, în după-amiaza aceasta am dus punga cu gunoiul din apartament la tomberon, iar acolo am găsit o carte, de fapt era doar o parte dintr-o carte, din fericire prima parte, unde era și numărul de telefon pe care l-am apelat. Am recuperat-o, am urcat în casă și de atunci n-am lăsat-o din mână. Este foarte bună această carte, este fascinantă și aș vrea să citesc și partea care lipsește. Dar aș vrea să-mi spuneți cum pot intra în posesia ofertei complete a editurii dumneavoastră?”

La doar câteva zile de la întâmplarea aceasta, la librăria editurii din str. Labirint, nr. 116 a intrat un domn în vârstă. După încântarea cu care privește titlurile expuse, se vede că a avut tangență cu toate felurile de cărți. Acum este interesat să cumpere câteva exemplare din cartea

Iacob Pop este directorul Casei de Editură Viață și Sănătate.

din România

Calea către Hristos. O cunoștea, pentru că tocmai o citise cu câteva zile în urmă. A găsit-o într-o zi ploioasă aruncată pe strada Toamnei, din București. Nu-i venea să creadă că o carte poate avea o astfel de soartă și, cu respectul pe care un scriitor îl are pentru carte, s-a aplecat, a ridicat-o și a luat-o cu el. Acasă i-a spălat coperta și... a citit-o. Ce comoară! Ce descoperiri! O carte pentru suflet. A mers cu ea la Uniunea Scriitorilor și le-a citit din ea colegilor. Zece dintre ei doreau s-o aibă...

Vedeți dumneavoastră că și cărțile desconsiderate și aruncate își fac lucrarea? Cred că traseul și lucrarea multora dintre cele 1.200.000 de exemplare din *Triumful iubirii* le vom afla pe Noul Pământ și vom fi încântați.

D.I.: Bine ar fi să afle toți membrii bisericii noastre aceste experiențe uimitoare. Ar fi foarte încurajați să continue lucrarea de răspândire a publicațiilor. Și cu siguranță mulți așteaptă cu nerăbdare să răspândească multe exemplare din Cartea anului 2009. În ce stadiu este proiectul pentru anul acesta?

I.P.: Cu puține zile în urmă a sosit în depozitul editurii primul tiraj, mai exact, 200.000 de exemplare, din cartea misionară a anului 2009. Titlul cărții este *Lumea noastră, încotro?* o carte potrivită pentru timpul pe care-l trăim și un titlu care v-a suscita interesul oricui. Este bine să știm că această carte a fost aleasă la nivel mondial drept carte misionară pentru anul 2009. Faptul că pentru țara noastră alegerea s-a făcut înainte de a fi aleasă pe plan mondial dovedește că membrii comitetului Uniunii au fost inspirați de Duhul Sfânt să facă o astfel de alegere.

D.I.: Cine este autorul și ce ne puteți spune despre el?

I.P.: Autorul se numește Alejandro Bullón, este pastor în Biserica Adventistă și un foarte bun evanghelist. Deși nu cunosc multe date despre autor, pentru că am citit cu atenție cartea *Lumea noastră, încotro?* mi-am format o părere bună despre acesta. Mi-am dat seama că este un om consacrat, înzestrat de Dumnezeu să scrie într-o manieră captivantă, pe înțelesul semenilor noștri.

D.I.: Pentru că ați citit cu atenție cartea, spuneți-ne care este subiectul acesteia? Ce altceva caracterizează această carte?

I.P.: Autorul realizează o radiografie a stării actuale de lucruri din lumea noastră, în lumina prediciei Domnului Isus cu privire la semnele care vor preceda revenirea Sa. Cartea are 11 capitole, care se succed într-o ordine bine aleasă, astfel încât cititorul este condus de la situații generale și actuale, ușor de recunoscut și acceptat, spre implicațiile acestora asupra individului și responsabilizarea acestuia în vederea luării unei decizii potrivite. Pentru a exemplifica, mă voi referi la finalul unui capitol care mi-a rămas în minte și care vorbește despre vremurile tulburi în care

trăim, vremuri în care Mântuitorul vine cu oferta Sa: „Vă dau pacea Mea.” După aceasta, autorul întreabă: „Vrei s-o accepți? Răspunsul îți aparține.” De fapt, fiecare capitol se încheie cu această subliniere: „Răspunsul îți aparține.”

Experiența de evanghelist a autorului își lasă benefic amprenta asupra construcției cărții. Totul curge natural și logic; elementele se leagă între ele de așa manieră, încât doctrina Sabatului și semnul fiarei sunt astfel dezbătute, încât pare că autorul construiește palatul, iar cititorul care se închină duminica este gata să-și dărâme coliba... O altă caracteristică ce are darul de a face accesibilă și plăcută lectura cărții este dată de ilustrațiile potrivite și actuale care colorează cartea și luminează cititorul, întipăririndu-i în minte adevărurile sfinte și apelurile calde.

Mai este un aspect pe care l-aș sublinia, și anume simțământul pe care îl ai atunci când termini de citit această carte. În contrast cu subiectul pe care-l tratează, semnele revenirii: războaie și vești de războaie, cutremure, foamete, recesiune economică etc., în final ai un simțământ de pace și încredere în Dumnezeu și iubirea Sa și o dorință de a vedea cât mai curând împlinită făgăduința revenirii Domnului Isus. Ești pregătit să exclami: „Amin! Vino, Doamne Isuse!”

D. I.: Așteptăm să ne spuneți prețul pentru un exemplar...

I. P.: Dați-mi voie să vă mai țin puțin în suspans pentru a vă spune că și cartea *Lumea noastră, încotro?* are inserat un pliant Sola Scriptura, astfel încât toți cei care doresc să aprofundeze studiul Scripturii să poată trimite cuponul și apoi să primească gratuit, rând pe rând,

cursurile solicitate. Dar mai este ceva: pentru prima dată avem în cartea anului o reclamă pentru postul SperanțaTV și radio Vocea Speranței.

Cu toate aceste elemente auxiliare, prețul de vânzare este de 1,5 lei. Precizez că este ediția format obișnuit, iar în interior sunt imagini color. Am făcut această precizare pentru că avem, pentru prima dată în cadrul proiectului Cartea anului, și un al doilea format de carte – unul mai mic, de buzunar, cu interior fără imagini color, dar cu același conținut în ce privește textul. Acest format este la prețul de 1,3 lei.

D. I.: Care este estimarea dumneavoastră privind numărul de exemplare pe care îl veți tipări din cartea *Lumea noastră, încotro?* Veți depăși tirajul cărții *Triumful iubirii*?

I. P.: Încerc să vă răspund cât mai exact cu putință. Estimăm că vom tipări, cu ajutorul lui Dumnezeu, oricâte

exemplare vor fi solicitate de către membri și pastori. Și, ca să răspund și la ultima întrebare tot la fel de precis, dacă membrii și pastorii vor solicita mai mult de 1.200.000 de exemplare, atunci vom depăși tirajul cărții *Triumful iubirii*.

Aș dori să mai adaug ceva: am trimis câte un afiș pentru fiecare biserică în care este prezentată cartea *Lumea noastră, încotro?*, iar motto-ul și ținta de pe acest afiș este: O CARTE PENTRU FIECARE CASĂ. Am convingerea că acest lucru este nu numai necesar, dar este și posibil. O astfel de carte, într-un astfel de timp trebuie să ajungă în fiecare casă. Având în vedere această țintă, ar trebui să tipărim circa 6.000.000 cărți... Doamne, ajută! Doamne, dă izbândă!

D. I.: Într-o generație a inteligenței web, cartea este concuroasă acerb de informația digitală, mult mai accesibilă din punct de vedere al costurilor. V-ați gândit să oferiți și formatul digital al cărții pentru milioanele de utilizatori din țara noastră?

I. P.: Interesul acordat pe parcursul anului 2008 variantei digitale nu a afectat în mod negativ tirajul variantei tipărite a cărții *Triumful iubirii*. Având în vedere scopul acestui proiect, am decis ca și anul acesta să putem oferi cartea *Lumea noastră, încotro?* în format electronic. Conținutul cărții poate fi citit, accesând site-ul www.cartetaanului.ro. Încurajăm preluarea bannerelor cu acest site și postarea lor pe alte site-uri, facilitând astfel accesarea mesajului acestei cărți de cât mai multe persoane.

D. I.: După ce am aflat unde poate fi găsită cartea pe internet, vă rugăm să ne spuneți unde poate fi găsită forma tipărită, în cele două variante?

I. P.: Pe parcursul anului, cartea va fi disponibilă la sediul editurii, la sediile Conferințelor, în toate librăriile Sola Scriptura, în gențile colportorilor, în toate comunitățile adventiste (prin comenzile pastorelor). Acelora care doresc să comande cantități mari (de ordinul miilor) le recomand să se adreseze la sediul editurii (telefonice sau prin internet), pentru că intenția noastră este să asigurăm transportul cărților în toate colțurile țării.

Tare mult aș dori ca, pe 31 decembrie 2009, răspunsul la întrebarea: Unde poate fi găsită cartea *Lumea noastră, încotro?*, să fie: ÎN FIECARE CASĂ DIN ROMÂNIA!

CARTEA ANULUI 2009

Lumea noastră, încotro?
ALESSANDRO BILLÓN

Ediție de buzunar
110x170 mm, 128 pagini,
alb-negru
1,3 lei

Ediție specială, full color
140x200 mm, 112 pagini
1,5 lei

O carte pentru fiecare casă!

www.cartetaanului.ro
Pentru comenzi, contactați Editura Viață și Sănătate
Tel: 021.323.00.20; 0740.10.10.34
www.viatzisanatate.ro

Dă-mi și mie niște predici

Dă-mi și mie niște predici, mi-
zis el, așa, cam cu jumătate de
gură. Se pregătea să plece și moș-
mondea la bagaje.

– Pofitim?

Mi s-a părut că nu am înțeles ce-a spus.

– Predici. Am nevoie de predici.

– A, da, cum să nu: „Pocăiți-vă și credeți în...”,
am început eu să declam cam cum mi-l imaginez
pe Ioan predicând cu patos, la Iordan.

– Hei, nu așa, nu glumesc, am nevoie de predici
de-ale tale. Îmi place cum scrii, a început el să
schimbe tactica, periindu-mă.

– Hai că nu le mai dau la nimeni, mă asigură el.

Inutil, deoarece oricum nu cred că-și dezvăluia
izvoarele pământești într-ale inspirației celeste.

– De care predici?

– Păi cred că le păstrezi, nu-i așa? și se uită pe
furiș să vadă cum reacționez... Măcar una-două
acolo, când m-oi întoarce acasă să nu mai stau să
caut. N-am nici timp și nu știu nici dacă mai am
ore rămase de data trecută, de internet..., ca să caut.

Adică el oricum căuta și găsea. Predici. Ale
mele sau ale altora, tot una pentru el. Dar ale mele
erau, probabil, mai practice. Voia mură-n gură, de
la „Stimații mei frați” și până la „așa să ne-ajute
Dumnezeu. Amin.” Totul de-a gata, fără efort,
că-i „persoană ocupată” (oare cine-i locatarul?) cum
mi-a tot repetat că doar-doar o să mă las înduple-
cat. Pentru alte predici trebuia să se zbată mai mult.

– Mai mult? Cum adică? am făcut eu din nou
pe naivul fiind de fapt interesat să înțeleg natura și
amplarea fenomenului.

M-a privit condescendent:

– Păi tu nu știi? Te duci la site-urile cu predici
românești sau, dacă vrei, în engleză. Dar eu nu
înțeleg ca tine toate cuvintele, scriu și mai greu, tre-
buie să și traduc... Dar sunt destule în românește.
Internetul să trăiască.

Mi-a descris tehnica lui, pe cât de simplă, pe
atât de practică. Predicile scrise integral și arhivate
pe site-uri specializate sunt copiate în Word și
apoi trimise la imprimanta care le scoate la minut.

– Și aici trebuie să fii atent, m-a dădăcit el cu
siguranță de expert. Sunt multe site-uri la care
trebuie să plătești; marfa e bună, dar ce, sunt fraier
să le dau bani?! Te duci la alea gratis, îți faci cont
la ei și gata... Dar la gratis trebuie să cauți mult
până găsești ceva fain... Mai bine te duci la cele în
format video sau mp3...

Iar aici expertul „predicolog” a făcut o pauză...
Să-mi spună?... Să nu-mi spună?... S-a hotărât
totuși să-mi vândă pontul:

– Cu astelalte, înregistrate doar audio sau
video, este mai complicat. Trebuie să ascuți pre-
dicile și, în același timp, să le copiezi pe hârtie cu
pixul. Doar dacă vorbitorul este mai lent și tu bun
la butonat, poți să copiezi totul la același computer.
Dar am eu un program care le încetinește viteza.
Îl instalezi, auzi clar și ai timp să scrii cuvânt cu
cuvânt.

Am rămas fără cuvânt. În loc să deschidă
Cuvântul, să lase Cuvântul să-i vorbească, să lase
Cuvântul să-l inspire, să îl personalizeze, el... cuvânt
cu cuvânt. Admit, cu toții citim cărți și cităm din
ele. Pastori, preoți, diaconi, instructori de Biblie sau
prezbiteri de district, ca el... Folosim selectiv ilus-
trații și exemple pe care alții le-au produs, venim cu
citate adnotate și potrivite unui anumit context. Ne
inspirăm dintr-un anumit aranjament al pericopei
alese sau derulăm texte grupate gata, de expertii în
exegeză. Introducem istorioare adevărate sau meta-
forice la care cititorii sau ascultătorii se raportează
personal. Dar el, și probabil că și alții ca el, cuvânt
cu cuvânt... Gratis și cu efort minimal. Ba greșesc:
fără niciun efort. Dar și fără nicio recompensă
spirituală.

Nu împrumutarea ideilor este problema, ci
copierea mecanică pe fondul lipsei studiului
personal. Săptămânal, mii și mii de predici rostite
de la amvoane, din fața altarelor, de la înălțimea
pupitrelor, înregistrate și arhivate, scrise și publicate,
savurate sau dezavuate... Mii și zeci de mii. Și cu
toate acestea, astăzi „Cuvântul Domnului este rar și
vedeniile nu sunt dese”. (1 Sam. 3,1)

Cuvântul este rar... nu în sensul de cinci cuvinte
pe pagină de predică „trasă la xerox”, ci este rar
în inimile și sufletele unora care scot
predicile din computer cât ai zice... nu
pește, ci <http://www.intercer.net/tv.php> și care se plâng că
bisericele sunt pe jumătate
goale, că oamenii nu mai sunt
interesați de religie. Ba sunt,
dar nu de religie digitală și
predici indigo răsmestecate
de alții, ci de Isus Hristos și
El răstignit în viețile celor care
Îi trăiesc Cuvântul în literă și
spirit. Cuvânt cu Cuvânt, adică.

Ovidiu Rădulescu
este pastor în Louisia-
na, SUA.

Dumnezeu îi spune DA și generației fără cazier

Am auzit cândva, din gura unui om important, următoarea idee: „Nu le dau mari șanse adventiștilor de generația a doua” (adică celor care, fără voia lor, s-au născut din părinți adventiști). Îi mai numea distinsul domn pe acești oameni – „fără șansă”, *azeșei*.

Ei bine, eu sunt un *azeșeu*.

Din „vina” părinților mei care se rugau împreună cu noi dimineața și seara, n-am apucat să învăț înjurăturile de pe stradă. Tot din „vina” lor, care făceau motiv de post și rugăciune orice aparență de furt, nu am avut curajul să mă specializez în hoție. Și, în fine, tot din „vina” dumnealor, n-am gustat niciodată din licoarea lui Bachus, ca să devin interesant pentru vreun căutător de trofee.

Am „ghinionul” să fiu *generația a doua*.

M-am întrebat de multe ori: noi, cei care ne-am născut la umbra acestei credințe sau care am intrat în acest cerc de credincioși de mai multă vreme, ce șanse avem? Ce șansă au copiii mei, distinsule gânditor? Dar ai tăi?

Dacă ar fi să-mi evaluez șansele prin ochii înțeleptului de mai sus, ar fi șanse nule. Eu nu sunt decât gunoi. Misiunea mea este să țin locul ocupat până vine ocupantul de drept.

Din fericire, vorba lui Moody, *Dumnezeu ține la El cărțile importante*. Cartea vieții este la El, decizia de a mântui nu o semnează învățații.

Presupun că sunteți unul dintre cei ce se consideră *pocăiți*. Cel puțin declarativ, orice creștin se

prezintă ca un căutător al pocăinței. Pocăința însă este o chestiune foarte sensibilă, fragilă. Pocăința este asemenea procesului fotografic. Pe o bandă fotosensibilă, cu ajutorul unui aparat, se imprimă o imagine. Deși imaginea fotografiată este acolo, nu e vizibilă decât după un proces destul de complex: Imaginea devine vizibilă, conturată, doar după ce, într-un mediu protejat, este tratat filmul cu o soluție, numită „revelator”, apoi cu o altă soluție, numită „fixator”. După ce s-a eliminat pericolul de a voala filmul, se ia hârtie și, prin expunere la o lumină specială trecută prin film, imaginea de pe film se transferă pe suportul de hârtie, devenind fotografie. Hârtia aceasta, la rândul ei, este tratată prin aceleași etape, altfel totul se transformă în rebut irecuperabil.

Cu mult mai sensibil și complex este procesul pocăinței, un fel de imprimare a imaginii lui Dumnezeu pe filmul minții și apoi pe suportul faptelor noastre, al caracterului, al manifestărilor zilnice. Orice reordonare a etapelor, orice grabă, orice amestec de soluții, conduce la eșec.

Am văzut medici foarte buni, celebri, dar care au fost în mod artificial avansați la rang de administratori. Și au dispărut. Știu fotbaliști unici, care s-au grăbit să treacă direct din teren la haina de antrenor. Și au eșuat. Există profesori deosebiți care, după ce primesc medalii, își pierd îndemânarea. Medicii devin analiști; sportivii, comentatori; dansatori, cântăreți; iar artiștii se îmbracă în politicieni.

Daniel Chirileanu este directorul Departamentului de Tineret din cadrul Conferinței Moldova.

Pocăința încetează parcă să mai fie pocăință când se îmbracă voit și prematur în predică; altruismul încetează să mai fie curat când devine demonstrativ; știința devine pricină de poticnire dacă o îmbrăcăm în falsă modestie; simplitatea e un păcat când devine o modă, scop și mască. Un pocăit moare atunci când pocăința lui strălucește, ia ochii, acoperă imaginea lui Dumnezeu.

Pocăința autentică este mată. Pocăința adevărată nu sclipește, nu șochează, nu vrea să devină roman sau film. Pocăința are linii clasice, material neșifonabil și nepretențios. Uneori chiar deranjează faptul că modelul este prea simplu.

Din neînțelese motive, când simțim o brumă de pocăință pe undeva (e drept, destul de rar) o transformăm în subiect de presă, o facem subiect de „experiențe”, înregistrări, congrese, festivități. Deși știm că pocăința ar trebui să fie ceva discret, fără cuvinte voite, fără tribună, reflectoare, scenarii, nu știu de ce avem mereu mirajul spectacolului. Și astfel stricăm unul dintre cele mai frumoase daruri.

Repet, pocăința este ca realizarea unei fotografii. Am imprimat în interior imaginea lui Dumnezeu, care așteaptă momentul să fie revelată, fixată, apoi arătată celor din jur. Dar noi ne comportăm ca niște copii curioși. Ne grăbim. Scoatem pelicula abia impresionată de lumină, de chipul lui Dumnezeu, și o expunem, voalând frumusețea încă necoaptă.

Păcat. Mare păcat.

De fapt noi, în setea noastră de senzațional, îi stricăm și pe cei foarte sinceri, curății, nevinovați. Noi stricăm bobocul de puritate și curăție din vocea suavă a unui copil (îl transformăm imediat în erou, în vedetă), adică îl urc dintr-odată în vârful scării. Unde mă aștept să pășească mâine? Nu cumva în prăpastia momentului – când, neprotejat de aureola vârstei fragede, se va vedea doar o tânără sau un tânăr ca oricare alții?

Abia propoște un luptător al credinței de pe frontul viciilor, al nelegiuirii, al minciunii, al drogului. Aflu că a reușit, că stă în picioare, că vrea să alerge ca un învingător. Și atunci ce fac? Aprind reflectoarele, chem echipa de filmare și înlocuiesc beția alcoolului, a tutunului, a drogurilor cu beția tribunei, a medaliilor, a exagerărilor de dragul unui moment interesant.

Așa ajungem la moda pocăinței. Așa trasăm niște tipare prin care transmitem falsa idee că minunea întoarcerii la Dumnezeu trebuie să fie neapărat spectaculoasă, apetisantă, condimentată, să pornească obligatoriu din cel mai adânc noroi, să treacă prin peștera unui penitenciar, a unei găști, prin întunecimea rockului sau a drogurilor, apoi, datorită contrastului, devine interesant să mă pocăiesc.

Dar ce mă fac dacă am fost un creștin cu teamă de Dumnezeu, fără cazier, fără dosar de persecutor, fără carieră fulminantă la care să renunț? Mai are valoare pocăința unuia ce descoperă că, pe lângă ceea ce a făcut deja și a înțeles, trebuie să mai înțeleagă și să mai facă un pas? Merită să fac un pas atât de „neinteresant”, atât de discret, atât de *azeșei*?

Ei bine, da.

Creștinii dintâi au fost într-un fel *azeșei*, și li s-a acceptat convertirea, pocăința.

„Cel neprihănit de șapte ori cade și se ridică”, deci cu atât mai mult cel care n-a apucat să cadă de șapte ori.

Vestea bună e că **mântuirea** stă în mâinile Lui. El, dacă mă las impresionat de lumina Sa, va desăvârși imaginea veșniciei și pe chipul vieții mele.

Să ne cunoaștem familia adventistă...

PUERTO RICO

Puerto Rico este o insulă autoguvernată, dar făcând parte oficial din Statele Unite ale Americii. Insula reprezintă extremitatea estică a lanțului Antilelor Mari, fiind așezată la aproximativ 1.600 de kilometri de țărmul american al statului Florida. A fost prima dată descoperită de Columb, în cea de a doua sa expediție, cucerită de spanioli, repopulată cu sclavi din Africa și, în final, cedată SUA, în secolul XX. Religia majoritară este catolică, prima diocезă catolică din America fiind ridicată aici încă din anul 1511. Pe lângă aceasta, mai întâlnim și biserici protestante, vechi credințe africane și o comunitate mozaică impresionantă, ce numără peste 3.000 de credincioși.

În 1901 a sosit aici A. M. Fischer împreună cu soția, fiind primii adventiști care au ajuns în acest teritoriu. Chiar dacă el a murit la numai un an după aceea de febră tifoidă, soția sa a continuat de una singură lucrarea până în anul 1903, când a sosit B. E. Connerly. Acesta a publicat, la scurt timp după sosirea sa, un ziar lunar, *Santinela adevărului*, fiind primul cotidian protestant de pe insulă. Primul colportor adventist a fost Rafael Lopez Miranda. El fusese convertit în 1912 și a fost asasinat în Venezuela, zece ani mai târziu.

Primul colegiu adventist s-a deschis în 1920, iar în prezent, după multe experiențe uimitoare, este Universitatea Adventistă a Antilelor.

Astăzi, în Puerto Rico sunt peste 36.000 de membri care se închină în peste 300 de biserici și grupe, există un spital adventist cu 150 de paturi și mai multe școli și universități.

Un factor important în transmiterea înțelegerii solii îngerești îl reprezintă Radio Vocea Profeției care transmite, de peste 75 de ani, vestea bună a iubirii Domnului Hristos. De asemenea, colectele membrilor de aici ajută ADRA Internațional în alinarea nevoilor celor săraci.

Adrian Neagu, pastor, Conferința Oltenia

Bisericile sunt ca oamenii: se nasc, trăiesc și mor. Ca să perpetueze mesajul Evangheliei, bisericile ajunse la maturitate trebuie să „nască” biserici noi.

Într-o după-amiază de Sabat, predicam într-o mică biserică de pe Valea Dunării. Recent renovată, în interior și exterior, mirosea a proaspăt, oferind o impresie plăcută, de confort vizual. Lambriul era în ton cu restul mobilierului și cu zugrăveala, lustrele fuseseră alese cu gust, iar amvonul părea proiectat de ochiul unui artist. Pe scurt, un loc unde să te simți bine, dacă se întâmplă să intri. Un singur lucru contrasta cu impresia generală: oamenii. Nu, nu erau oameni răi sau neplăcuți. Dimpotrivă, erau calzi și amabili, răspunzând la predicare ca majoritatea celor pe care îi cunosc. Însă erau puțini, bătrâni, și parcă marcați de o anumită tristețe. Deși nu-mi pot aminti numărul lor exact, nu cred că erau mai mult de 15, într-o sală ce putea găzdui lejer 50 de persoane. O dovedeau scaunele libere, mai numeroase decât cele ocupate. În timp ce predicam, o întrebare tot alerga pe culoarele aglomerate ale minții mele, zbatându-se să iasă printre cuvintele predicii, în căutarea unui răspuns: Care este viitorul acestei biserici?

Florian Ristea este pastor în districtul Cervența, Conferința Oltenia.

Și bisericile mor

Nu sunt singurul care și-a pus această întrebare cu privire la viitorul unei biserici locale, fie de „talie” celei descrise mai sus, fie chiar biserici mari. Cercetători ai fenomenului creșterii bisericii¹ au observat că, după o perioadă de creștere numerică, orice biserică își atinge apogeul și încetează să mai crească. Explicația este simplă – bisericile sunt exact ca oamenii care le compun. Adică, după ce iau ființă, trec prin aceleași etape ale vieții ca și oamenii: *copilărie*, când cresc și învață, având nevoie de grijă permanentă; *tinerețe*, când continuă să crească, definindu-și rolul în lumea înconjurătoare; *maturitate* – perioada reproducerii sau înmulțirii – și *bătrânețe*, când trăiesc din amintiri. Apoi, urmează inevitabilul – *moartea*. Că acest lucru nu este o simplă teorie se poate recunoaște foarte ușor în istoria unor biserici care,

„Bucură-te, strămoș, tu, care nu mai trăiești...”
(Isaia 54, 1)

Biserici

fie au dispărut deja, fie sunt aproape de momentul fatidic. Se cunosc biserici adventiste care, odinioară, erau pline de oameni și a căror viață efervescentă emana o atracție irezistibilă pentru lumea exterioară, iar în prezent, pușinii bătrâni care au mai rămas povestesc înlăcrimați cum era „pe vremea lor”. Ce predici! Ce programe muzicale! Ce aglomerație la adunare când venea fratele pastor! Lucruri de mult apuse...

Realitatea este prea dureroasă pentru a o mai descrie. A nu recunoaște această realitate înseamnă a ne asuma responsabilitatea pentru irosirea potențialului de multiplicare pe care încă îl au multe dintre bisericile noastre. Ce va fi mai dureros, când acest potențial de a „naște” noi biserici se va fi dus: a merge într-o biserică ce numără între 5 și 20 de membri (cum de altfel există, și nu puține) sau a participa la „ora tineretului” într-una în care cel mai tânăr membru are aproape 60 de ani? Greu de apreciat.

„Naști! Sau mori singură!”

De-a lungul timpului, au existat biserici care au murit în condiții violente, datorită războiului sau condițiilor politice din aria lor geografică. Altele au murit înainte de vreme, deoarece s-au îmbolnăvit de maladia dezbinării sau a ereziilor teologice. Altele însă au murit sau mor de bătrânețe. Dacă, în primul caz, salvarea bisericilor din zonele de conflict este aproape imposibilă, iar în cel de-al doilea putem spera măcar în recuperarea unora dintre membrii acestor biserici, în cel de-al treilea caz putem face mult

mai mult. Bisericile ajunse la maturitate trebuie convinse și ajutate să „nască” alte biserici, înainte de a fi prea târziu, înainte să-și piardă potențialul de a da naștere unor noi biserici.²

Acesta nu este un lucru tocmai ușor. Înainte de a se naște fiul nostru, am văzut practic ce înseamnă cuvintele Mântuitorului: „Femeia, când este în durerile nașterii, se întristează...” (Ioan 16,21). Cauza acestei întristări este teama. Teamă de durerile crunte ale nașterii, pe care numai femeile care au născut le cunosc cu adevărat. Pe măsură ce se apropia data nașterii, soția mea nu numai că se întrista, ci era de-a dreptul speriată. Acum însă, la mai mult de zece ani de la nașterea copilului, bucuria aceluia glas unic ce o strigă „mami!” sau căldura atâtor îmbrățișări și sărutări cu care o răsplătește au făcut uitare acele dureri. La fel și în cazul unei biserici. Nu este ușor să naști o nouă biserică, dar merită. Dacă perspectiva teribilelor dureri ale nașterii nu poate împiedica o femeie să se decidă să nască – în anumite cazuri, nu doar un copil, ci mai mulți –, perspectiva suferinței și a sacrificiilor pe care le presupune o asemenea acțiune nu trebuie să împiedice o biserică matură să înființeze cel puțin încă o biserică. După cum lipsa urmașilor a fost și este întotdeauna un lucru dureros pentru familie, la fel este și pentru acele biserici care nu lasă în urmă niciun semn al trecerii lor prin lumea aceasta. „Dă-mi copii, ori mor!” a strigat Rahela către patriarhul Iacov (Gen. 30,1). Aceasta ar trebui să fie atitudinea unei biserici contemporane, conștientă de

„Ca și în cazul ființelor umane, perspectiva suferinței și a sacrificiilor pe care le presupune ‘nașterea’ unei noi biserici nu trebuie să împiedice o biserică matură să înființeze cel puțin încă o biserică.”

care mor, **biserici** care se nasc

Involuția conceptului de „biserică”

Se poate argumenta, cu anumite exemple, că nu toate bisericile mor. Însă asemenea exemple aduc în discuție mai degrabă clădiri ale unor biserici care au supraviețuit doar pentru că destinația lor inițială – închinarea credincioșilor – a fost schimbată sau li s-a adăugat una nouă. Unele au devenit simboluri ale guvernării politice și spirituale (Biserica „Sf. Petru”, Roma), altele sunt mai mult sală de concert (Biserica Neagră, Brașov) sau destinații turistice (Biserica „Sf. Vasile”, Moscova), în timp ce altele au ajuns un fel de „cavou” pentru monarhi (Biserica „Sf. Denis”, Franța). Există și clădiri de biserică ce au avut o soartă mai crudă. Părăsite de credincioși, sunt dărâmate și inundate de vegetație sau – culmea impietății – au fost cumpărate de întreprinzători care le-au transformat peste noapte în biserici-restaurant. În sfârșit, printr-o simplă căutare a termenului „biserică” pe internet, ai surpriza să descoperi și „biserica gonflabilă”, pe care, din rațiuni ecologice probabil, o instalezi undeva doar la anumite evenimente, după care o dezumfli și o depozitezi la magazie până când vei avea iarăși nevoie de ea. În timp ce recunoaștem că *biserica* nu depinde de clădiri pentru a supraviețui – și istoria o dovedește cu prisosință – nu putem să nu remarcăm faptul că, în prezent, aceasta suferă un proces de transformare: de la artă la design avangardist, în ce privește arhitectura clădirilor și de la păstoriarea practică a credincioșilor la management, în ce privește viața spirituală.

viitorul ei: „Frate pastor, ori înființăm o nouă biserică, ori pierim!”

Într-un an, mai mult decât altele în zece

Statistica arată că de opt ani Biserica Adventistă din România a încetat să mai crească, ba chiar se confruntă cu scăderea anuală a numărului de membri.³ Lăsând deoparte fenomene cum ar fi: migrația (care nu mai influențează major statistica), secularizarea vieții publice (pe care dăm vina prea adesea) și accesul larg la informație, pe care îl au majoritatea oamenilor din țara noastră, este cazul să ne întrebăm: Este posibil ca, printre alte cauze, stagnarea sau

regresul Bisericii Adventiste din România să fie cauzat și de „îmbătrânirea” celor mai multe dintre bisericile sale locale? Sau de faptul că multe dintre potențialele biserici (grupe) au încetat să mai crească? Ce este de făcut?

Așa-numitul „model brazilian” poate fi un studiu edificator în această privință. Iată numai un aspect: Uniunea Brazilia de Nord-Est, comparabilă ca număr de biserici și pastori cu Uniunea Română (1.130 de biserici și 335 de pastori, respectiv 1.084 de biserici și 312 de pastori), avea, în anul 2006, un număr de 1.686 de grupe (potențiale biserici), față de numai 271 câte avea, la aceeași dată, Uniunea Română.⁴ Nu trebuie să

fii expert în domeniul creșterii bisericii pentru a-ți da seama că, în condițiile în care numărul de grupe este mai mare decât numărul bisericilor, înființarea de noi biserici este o strategie de lucru și de dezvoltare în această Uniune. Iar cifrele o dovedesc din plin. În 10 ani (1996-2006) creșterea netă⁵ a acestei Uniuni a fost de 127.341 de membri, la care se adaugă și statistica anului 2007, care indică o creștere netă de 19.797 de membri, ceea ce este echivalentul nașterii unei conferințe de dimensiunile Conferinței Muntenia, într-un singur an. În privința numărului de biserici, alte 86 s-au adăugat doar în ultimul an. Nimeni să nu-și imagineze că aceste biserici sunt minuscule. O biserică adventistă în această Uniune are în medie 235 de membri (față de 63 de membri ai unei biserici românești), iar un district de 3-4 biserici însumează 768 de membri (față de 225 în România). Lucrarea în câmpuri noi este o cheie a înmulțirii bisericii.

Nașterea unei biserici

Mănat de focul ce-i ardea în inimă pentru vestirea Evangheliei, un prezbiter din sudul țării noastre și-a mobilizat biserica – ajunsă la maturitate – și au mers într-o localitate fără nicio prezență adventistă, au întins un cort de nuntă, în curtea unei familii pe care Dumnezeu o pregătise dinainte⁶, și au chemat oamenii la evanghelizare. Așa s-a născut o nouă grupă de 12 persoane – dintre care 6 recent botezate – care se adună regulat în casa familiei amintite. În curând, vor avea și o casă de rugăciune. Este o viitoare biserică, născută din credința și potențialul unei biserici ajunse la maturitate, care și-a înțeles menirea. În prezent, membri din biserica-mamă vizitează și întrețin regulat această grupă de credincioși, pentru a o ajuta să crească spiritual și numeric până la statutul de biserică adevărată. Deschiderea oamenilor pentru Evanghelie le alimentează bucuria creșterii unei noi biserici în această localitate. Nașterea ei s-a produs deja.

Biserici „sterpe” și biserici „pitice”

În prima parte a acestui deceniu am avut privilegiul să slujesc în calitate de pastor într-o localitate renumită pe harta Bisericii Adventiste din România, având cinci biserici adventiste mari, împărțite în două districte. Pe atunci, cifrele arătau că numărul adventiștilor

din acea localitate se ridica la aproximativ 1.200 de membri (bineînțeles, nu datorită destoiniciei mele și a colegului meu). Recent, am luat cunoștință de statistica la zi a celor cinci biserici, care totalizează aproximativ 850 de membri. Este nevoie, oare, să fii profet pentru a realiza că aceste biserici și-au atins de mult apogeul și că, indiferent de ce se va mai întâmpla, nu vor mai crește niciodată? Între timp, au făcut însă un lucru înțelept: au înființat încă trei grupe de credincioși (viitoare biserici), în trei localități diferite și, dacă vor avea înțelepciunea să le ajute să se dezvolte normal, perpetuarea mesajului adventist pe acele meleaguri va fi asigurată. Prin expresia „să se dezvolte normal” înțeleg atingerea unui număr de membri suficient de mare pentru a-și purta singure de grijă și o maturitate spirituală care

în primii ani ai existenței sale, sunt slabe speranțe că va mai crește vreodată. De aceea, ca și în cazul copiilor, cine își asumă responsabilitatea să dea naștere unei noi biserici, trebuie să-și asume și responsabilitatea s-o crească.

Un viitor întrezărit cu ochiul liber

Orice vizitator care ar fi intrat în biserică descrisă la începutul acestui articol și și-ar fi îndreptat privirea de la aspectul atrăgător al sălii de închinare la oamenii care alcătuiau biserică și-ar fi dat seama că acelor oameni le lipsea ceva... Ceva ce aproape că li se putea citi pe chip: bucuria nașterii. Puțini și bătrâni, fără să mai vadă vreo convertire sau vreun botez în biserică lor, păreau că așteaptă să plece unul câte unul către locul de odihnă. Asemenea imagini mi se conturau în minte în timp ce predicam în după-

ultimul dintre voi, va muri și această biserică. Și, dacă Dumnezeu va îngădui să mai treacă timp, puțini își vor mai aminti că a existat o biserică adventistă în această localitate... Nu este nevoie să fii profet ca să-mi dau seama de lucrul acesta.

Am văzut cum unii dădeau aprobator din cap, în timp ce alții lăsau să răzbătă nestingherit oftatul, parcă spunând: „Da, asta știm și noi.”

— Dar, am continuat eu, am și o veste bună. Știu că, omeneste, lucrul acesta este imposibil (și cu Sara a fost, și cu Rahela, și cu Ana, și cu Elisabeta etc.), dar „la Dumnezeu, toate lucrurile sunt cu putință” (Mat. 19,26). Dacă este lucru cert că nu mai puteți face nimic pentru această biserică, rugați-vă Domnului să facă o minune cu voi și să puteți înființa, sau să nașteți una nouă, în altă parte. Trebuie numai să credeți și să mergeți să aruncați sămânța Evangheliei acolo unde vă va spune Domnul...

Parcă văd și acum fețele lor perplexe, fiecare uitându-se la cât de puțini și bătrâni erau și întrebându-se cum ar fi posibil lucrul acesta. Însă, „toate lucrurile sunt cu putință celui ce crede”, spunea Mântuitorul (Marcu 9,23). Dumnezeuul nostru poate vindeca o asemenea sterilitate. Minuni se întâmplă zilnic.

„Dacă o biserică nu crește în primii ani ai existenței sale, sunt slabe speranțe că va mai crește vreodată.”

să le conducă să nască, la rândul lor, alte biserici. Aceasta deoarece nu sunt puține cazurile de biserici mari, dar sterpe în ce privește înființarea altora noi, sau cazurile de biserici pitice, care s-au născut din entuziasmul altora, dar nu s-au dezvoltat până la statutul de biserici adevărate, din diverse motive. Acest gen de nanism ce le caracterizează se poate datora unei anomalii interne (care trebuie urgent descoperită și tratată) sau, poate, atitudinii de „mamă denaturată” a bisericilor care doar le-au dat naștere și apoi le-au abandonat. Experiența arată că, în general, dacă o biserică nu crește

amiaza aceea. Dar biserică? Ce se va întâmpla cu ea după ce oamenii aceștia nu vor mai fi? Mistuit de durerea acestor întrebări, am făcut ca apostolul Pavel: „... Am dat drumul gurii... [mi] s-a lărgit inima” (2 Cor. 6,11) și le-am spus:

— Fraților, deși nu sunt profet, vreau să vă spun viitorul bisericii voastre. Știți care este?

Am observat cum ochii li s-au deschis mai mari și cum s-au îndreptat în scaun, parcă pentru a nu pierde nimic din ceea ce urma să rostesc.

— Vreau să vă spun că viitorul acestei biserici este... moartea. Da, odată cu

Bibliografie

¹ Vezi, de exemplu, Ron Gladen, *Plantează o biserică pentru mâine*, ed. CARD.

² Probabil că lucrul acesta nu va grăbi încheierea istoriei și revenirea Mântuitorului, dar va păstra vie flacăra speranței adventiste în locul sau în zona respectivă.

³ Pagina de statistică a Conferinței Generale – http://www.adventiststatistics.org/view_Summary.asp?FieldInstID=989453

⁴ *Ibid.*

⁵ Creșterea netă reprezintă diferența dintre numărul de membri intrați în biserică și numărul celor ieșiți într-o anumită perioadă de timp.

⁶ Urmărind emisiunile cu întrebări și răspunsuri biblice de la postul SperanțaTV, această familie a devenit interesată de mesajul adventist și, fără să îi sugereze vreun om, a aruncat cei 500 de litri de vin și țuică pe care îi avea când a început să înțeleagă adevărul și s-a oferit să găzduiască evanghelizarea prezbitului.

Pocăința celor „pocăiți”

„Atunci vă veți aduce aminte de purtarea voastră cea rea și de faptele voastre care nu erau bune; vă va fi scârbă de voi înșivă, din pricina nelegiuirilor și urâciunilor voastre. Și toate aceste lucruri nu le fac din pricina voastră, zice Domnul Dumnezeu, să știți! Rușinați-vă și roșiți de purtarea voastră, casa lui Israel!” (Ezechiel 36,31.32)

Departe de a dori să fac o apologie a cuvântului „pocăiți”, constat că unii folosesc acest cuvânt în mod peiorativ. Pocăiții, în ochii „civilizației” moderne, nu mai sunt cei care au trecut sau trec prin procesul pocăinței autentice, ci sunt toți aceia care frecventează un alt loc de închinare decât majoritatea și își mărturisesc credința în Sfânta Scriptură în detrimentul tradiției.

Ștefan Mateias este pastor stagiar în districtul Aiud, Conferința Transilvania de Sud.

Unei părți din această categorie de oameni, „pocăiții”, le scriu aceste rânduri – pocăiților care, fie se consideră jenați de acest apelativ, fie se consideră onorați, au uitat ce înseamnă pocăința la nivelul aplicabilității ei.

Pocăința – în sens biblic

Pocăința este adeseori înțeleasă greșit și trăită din motive care nu se apropie deloc de intenția lui Dumnezeu. „Multora le pare rău că au păcătuit și chiar ajung să facă o schimbare vizibilă în viața lor, aceasta pentru că se tem că păcatele lor vor aduce asupra-le suferințe. Dar nu aceasta este pocăința, în sensul biblic.” (Ellen White, *Calea către Hristos*, ed. 1999, p. 19) Exemplele biblice oferite în acest sens sunt deosebit de relevante: Faraonul din timpul lui Moise, Esau, Balaam, Iuda. „Toți aceștia deplângeau rezultatele păcatului, dar nu erau zdrobiți pentru păcatul în sine.” (Idem, p. 20)

„Nu putem pune semnul egalității între mărturisire și pocăință, elementul acesta al „zdrobirii” fiind unul dintre factorii de diferențiere. Pocăința descrisă în acest fel: „... adevărata umilință, o inimă zdrobită și un spirit pocăit” (Ellen White, *Mărturii*, vol. 1, p. 537) este cea care ar trebui să determine mărturisirea. „Este adevărat că pocăința precede iertarea păcatelor; căci numai inima zdrobită și smerită va simți nevoia unui Mântuitor.” (Ellen White, *Calea către Hristos*, ed. 1999, p. 22)

Se încheie însă procesul pocăinței odată cu mărturisirea? „Pocăința cuprinde în sine o adâncă părere de rău de păcatele săvârșite și o continuă ferire de a le mai face.” (Idem, p. 23) Iată că îngroparea trecutului în apa botezului și mărturisirea păcatelor, făcută cu această ocazie sau cu prilejul Cinei, sunt doar fragmente incomplete ale pocăinței, atâta vreme cât nu manifestăm „continua ferire de a le mai face”. „Dumnezeu nu poate accepta nimic mai puțin decât pocăința, mărturisirea și părăsirea păcatului.” (Ellen White, *Mărturii*, vol. 1, p. 537)

O schimbare de direcție

Pocăința nu se poate realiza prin eforturile ființei umane de a deveni mai bună, mai pe placul lui Dumnezeu. „... Nu putem să ne pocăim fără ajutorul Duhului Sfânt. [...] Pocăința vine de la Hristos tot așa cum vine și iertarea.” (Ellen White, *Hristos, Lumina lumii*, ed. 2002, p. 153)

Sfânta Scriptură exprimă frumos acest adevăr atunci când subliniază că Isus este Cel care dă pocăința: „... L-a făcut Domn și Mântuitor, ca să dea lui Israel pocăința și iertarea păcatelor” (Fapte 5,31). În aceste condiții, punem întrebarea

rea: Isus este responsabil, deci, de pocăința sau nepocăința noastră? El este Cel care dă pocăința, nu? Da, Isus dă pocăința, dar Isus nu este responsabil de nepocăința noastră. Pocăința este, comparativ vorbind, o schimbare de direcție.

„Pocăința este întoarcerea de la eul personal spre Hristos și, dacă Îl primim pe Hristos așa încât, prin credință, El să-Și poată trăi viața în noi, faptele bune se vor vedea.” (Ellen White, *Cugetări de pe Muntele Fericirilor*, p. 87)

Când se realizează adevărata pocăință?

Astfel, pocăința poate avea loc doar în momentul în care ai pornit să-L întâlnești pe Hristos. Experiența lui Pavel din deșertul Arabiei este relevantă pentru acest moment care precede pocăința. „Aici, în singurătatea deșertului, Pavel a avut din belșug ocazia să studieze și să mediteze în liniște. În tihnă, el și-a revizuit experiențele din trecut și a făcut o temeinică lucrare de pocăință. El L-a căutat pe Dumnezeu cu toată inima sa...” (Ellen White, *Faptele apostolilor*, p. 125)

Părăsirea păcatului, a fărâdelegii, este un factor important al pocăinței. „Du-te și să nu mai păcătuiești” (Ioan 8,11 u.p.), îi spune Isus femeii păcătoase. Este preocuparea „pocăinților” aceea de a nu mai păcătui? Este aceasta și preocuparea ta, stimate cititor?

„Pocăința în care nu se vede o schimbare nu este adevărată. Neprihănirea lui Hristos nu este o haină care să acopere păcatele nemărturisite și nepărăsite; ea este un principiu de viață care transformă caracterul și stăpânește purtarea. Sfințenia este o predare deplină lui Dumnezeu; este o totală supunere a inimii și vieții față de principiile Cerului.” (Ellen White, *Hristos, Lumina lumii*, ed. 2002, p. 513)

Fie ca Dumnezeu să ne dea pocăința adevărată și fie ca tu și cu mine să schimbăm direcția pentru ca Dumnezeu să poată realiza pocăința în viața noastră!

TE ABONEZI ȘI... CÂȘTIGI!

Abonează-te până la 1 aprilie 2009, pe un an, la revista *Viața + Sănătate* și poți fi unul dintre cei 20 de câștigători ai unui sejur la Centrul de Sănătate Herghelii.

Trimideți, prin mandat postal sau prin ordin de plată, suma de 42 lei pentru 12 luni, pe adresa: S.C. Viața și Sănătate, str. Valeriu Braniște, nr. 29, Cod 030715, sect. 3, București.

Cont bancar: RO 35 BRDE 441 SV 8400 5794 410, BRD Agenția Calea Călărașilor, Cod fiscal: RO 6710635.

Trimiteți o scrisoare, fax sau email conținând dvr. și copia mandatului pe 0307151111 sau prin ordin de plată.

www.viatasisanatate.ro - abonamente@viatasisanatate.ro
telefon: 0251/523.00.20, fax: 0251/523.00.40

STIMAȚI CITITORI,

vă încurajăm să ne împărtășiți sugestiile și reacțiile dumneavoastră la articolele publicate, precum și preferințele pentru anumite subiecte sau abordarea unor probleme pe care le considerați importante.

De asemenea, primim cu plăcere experiențe personale cu Dumnezeu, articole nesolicitate, informații și inițiative din viața comunităților.

Toate acestea le puteți trimite pe adresa:

Curierul Adventist, str. Labirint nr.116, București;

e-mail: curierul@adventist.ro

TOTUL SAU NIMIC?

„Nu zic lucrul acesta având în vedere nevoile mele; căci m-am deprins să fiu mulțumit cu starea în care mă găsesc. Știu să trăiesc smerit și știu să trăiesc în belșug. În totul și pretutindeni m-am deprins să fiu sătul și flămând, să fiu în belșug și să fiu în lipsă. Pot totul în Hristos, care mă întărește.” (Filipeni 4,11-13)

Fiind la începutul unei noi perioade de timp, un alt an, incertitudinile trăite cu intensitate și nesiguranța care atinge cote alarmante în lumea noastră ne determină să ne gândim mai mult la reacțiile pe care le vom

avea în urma împlinirii unor planuri divine. De aceea, vom privi în Biblie, comparând timpurile și comportamentele oamenilor de atunci cu ale noastre, de acum.

Nu putem ști ce urmează, dar ne putem îndrepta spre Dumnezeu nostru care stăpânește Universul și căruia noi nu-I suntem indiferenți.

Biblia și societatea împart oamenii în multe categorii. Vom lua în discuție acum doar două dintre acestea:

1. oameni care n-au avut nimic și au primit totul;
2. oameni care au avut totul și au pierdut totul.

În urma unor experiențe personale intense cu Dumnezeu, Martin Luther a spus: „Am ținut în mâini multe lucruri și le-am pierdut pe toate. Dar tot ce am pus în mâinile lui Dumnezeu încă mai am.”

Aș dori să amintesc de la început că modelele alese de mine sunt complexe. Nu tot ce s-a întâmplat în viața lor poate fi încadrat în ideea pe care o vom analiza.

Oameni care n-au avut nimic și au primit totul

De tânăr a avut o viață zbuciumată și controversată. Mama lui a murit, frații l-au vândut, cei pentru care a lucrat cu toată corectitudinea și respectul l-au întemnițat. Dumnezeu...!? Ce să mai spunem?

Viitorul lui Iosif practic nu putea fi imaginat, nu se întrezărea nicio perspectivă din punct de vedere omenesc. A fost cu atât mai greu de acceptat ce se întâmpla, cu cât totul mergea în sensul opus așteptărilor bazate pe visele primite în

copilărie. Cineva spunea odată: „Când Dumnezeu dorește să te ducă într-o direcție te orientează în sens invers.”

Nesperat, dar la timp – nu la timpul oamenilor, ci la timpul Domnului – toate au luat o altă formă. Ne amintim aici visele faraonului, talmăcirea lor, responsabilitatea oferită de faraon, conducerea țării unde era rob. Este imposibil, însă doar pentru cine nu-L cunoaște pe Dumnezeu, să accepte o așa schimbare de situație.

Să nu ai nimic și totuși să primești totul

Căruia fapt să se datoreze toate acestea? Planului lui Dumnezeu? Cu siguranță, da. „Iosif atribuia succesul său bunăvoinței lui Dumnezeu și chiar idolatrul său stăpân accepta aceasta ca fiind secretul prosperității sale fără precedent.” (Ellen White, *Patriarhi și profeti*, ed. 2006, p. 211)

Dar omul, Iosif, nu e implicat? Amintiți-vă întrebarea lui retorică: „Cum aș putea să fac un rău atât de mare?” Nu doar acela este un rău mare, ci există multe rele mari care pot fi făcute sau evitate de copiii lui Dumnezeu, fie robi în țări străine, fie liberi, oriunde s-ar afla. „Întreaga sa viață viitoare depindea de hotărârea unui moment. Va triumfa oare principiul? Va rămâne Iosif totuși credincios lui Dumnezeu? Cu o îngrijorare ce nu se poate exprima în cuvinte, îngerii priveau la scena aceasta. Răspunsul lui Iosif a dat pe față puterea principii-lui religios.” (*Ibidem*)

Cât de mult contează

- să ai principii și să rămâi la ele;
- să te temi mai mult de Dumnezeu decât de oameni;
- să nu faci compromis cu niciun chip și în nicio situație, indiferent de consecințe (compromisul de frică sau din interes)!

S-a gândit cineva, vreodată, ce formă ar fi luat istoria lui Iosif și a celorlalți, a căror viață depindea de el, dacă n-ar fi rămas la principii?

Numai cu oamenii principali își poate împlini Dumnezeu planul!

Nu a avut nimic, dar a primit totul, nesperat, căci de așa oameni are Dumnezeu nevoie, ca să-i

Viorel Răducan
este secretar-trezorier
în cadrul Conferinței
Oltenia.

folosească, ulterior, pentru a-i ține în viață pe ceilalți. Ce implicație grozavă: să depindă soluționarea unei crize de trăirea vieții tale de credință, aparent lipsită de importanță pentru alții!

Nu se poate spune că Dumnezeu nu avea și alte variante pentru salvarea vieții tuturor celor care au fost hrăniți de Iosif. Prin urmare, dacă El te-a pus pe tine responsabil, deoarece te-a considerat cel mai potrivit să-I îplinești planul, ar fi bine să faci ceea ce El te-a chemat să faci! Fiecare cu înzestrarea și cu responsabilitatea lui, dar mai întâi va trebui să dai testul principalității...

Oameni care au avut totul și au pierdut totul

I s-a întâmplat și lui Lot, care avea criterii personale de selectare a oportunităților vieții – „câmpia mănoasă” –, dar nu despre el vorbim acum. Rămânem tot în Egipt, dar într-o altă perioadă de timp, în pragul eliberării poporului Israel din robie, și vom analiza experiența lui Moise. Ce avea el? Prin grija Domnului părea că are totul – chiar perspectiva conducerii Egiptului – pe lângă educație, autoritate și bogăție. Dar a ajuns în nefericita situație de păstor la oi în pustie, pentru o vreme îndelungată. E posibil să știi să conduci profesionist armata Egiptului, dar, pentru misiunea lui Dumnezeu de a-I conduce poporul, de a-I împlini lucrarea, mai ai nevoie de 40 de ani de pregătire la oi.

Ești de acord? A avut totul și a pierdut totul: renume, posibilități materiale, perspective.

Cărui fapt i se datorează aceasta? A păcătuit Moise? Da, e posibil să suporti consecințe ale greșelilor tale, pe care Domnul să le convertească pentru binecuvântarea ta și a altora. Se poate însă și ca, având totul, să nu poți să îplinești planul pentru care te pregătește Domnul: din poziția în care ești, să nu fii eficient, ba chiar să te găsești în imposibilitatea de a împlini planul divin.

Accepți forma și condițiile Lui de lucru? „În simplitatea aspră a vieții sale în pustie, urmările vieții sale de lux și lipsite de griji din Egipt au dispărut. Moise a devenit un om răbdător, respectuos și umil, mai blând decât orice om de pe fața pământului, dar, în același timp, puternic în credință în Dumnezeu cel puternic al lui Iacov.” (*Patricarhi și profeti*, ed. 2006, p. 248)

A fost atât de greu! A lăsat totul, a riscat totul și nu s-a bucurat nici măcar de colaborarea celorlalți! Chiar și Maria, Aaron și colaboratorii apropiați cârteau.

Ce ar fi putut avea? Și unde a ajuns? Din palat – în pustie, Moise a condus spre bine, sub ocrotirea Domnului, un popor răzvrătit. A mers până acolo încât să-I ceară Domnului să-l ștergă din cartea vieții în schimbul salvării poporului!

Atât pentru Iosif, cât și pentru Moise, Dumnezeu a avut câte o misiune, dificilă amândouă. Întotdeauna așteptăm ca totul să se termine cu bine.

La Iosif așa a fost. Dar la Moise? Pare destul de greu de acceptat finalul experienței lui: Poporul urma să intre în țara promisă, Moise – nu. „Doamne, dar...”

„Nu insistă, nu se poate, ai greșit!”

Moise pleacă, se desparte de popor, de familie, de Iosua și urcă pe munte doar să vadă țara și apoi să încheie viața în mâna Domnului.

Ce viață! Să ai totul și să sacrifici totul! „Când Moise privi la rezultatele ostenețelor lui, i se păru că viața lui de osteneți și sacrificii fusese aproape zadarnică. Totuși nu-i părea rău că purtase poverile acestea, știa că misiunea și lucrarea i-au fost rânduite chiar de Dumnezeu”. (*Idem*, p. 481)

Dar nu acesta a fost finalul. Din Biblie știm că a mai urmat ceva. La schimbarea la față au apărut Ilie și Moise.

Totul sau nimic?

Este posibil să nu primim aici, pe pământ, ce dorim, pentru că Dumnezeu are planuri dincolo de așteptările noastre și chiar dincolo de imaginația noastră. Prin urmare, am putea foarte bine să experimentăm una dintre cele două situații sau ceva asemănător. Optezi pentru vreuna?

Nu pot să nu-L amintesc aici pe Domnul Hristos, care, pentru bucuria

*În urma unor experiențe personale intense cu Dumnezeu, Martin Luther a spus:
„Am ținut în mâini multe lucruri și le-am pierdut pe toate. Dar tot ce am pus în mâinile lui Dumnezeu încă mai am.”*

pusă înaintea Sa, a suferit crucea și rușinea și, pentru a îndeplini scopul nobil pentru care venise, S-a făcut asemenea oamenilor renunțând, știm bine, la toată slava cerească pentru salvarea omenirii. Nu cred că ne va cere ce a făcut El, dar cred că are un plan cu fiecare.

Dacă nu am **nimic** și El va considera că trebuie să am **totul**, rămân la principii și voi oferi ce-mi va da, considerând că m-a pregătit să fiu soluția pentru alții.

Dacă am **totul** și voi pierde **totul**, va fi poate pentru slava Lui și pentru că, altfel, planul divin va suferi în împlinire, dar sunt sigur că țara veșnică o voi avea. Dumnezeu are în vedere ansamblul și veșnicia, cu implicațiile ei, nu numai individul sau momentul.

Apostolul Domnului își spune experiența: „Căci m-am deprins să fiu mulțumit cu starea în care mă găsesc. Știu să trăiesc smerit și știu să trăiesc în belșug. În totul și pretutindeni m-am deprins să fiu sătul și flămând, să fiu în belșug și să fiu în lipsă. **Pot totul în Hristos, care mă întărește.**” (Fil. 4,11-13)

„Astfel, lucrările Providenței aduc întineric și disperare celui necredincios, în timp ce pentru sufletul plin de încredere, ele sunt pline de lumină și pace. Căderea pe care te conduce Dumnezeu poate trece prin pustie sau prin mare, dar este o cărare sigură.” (*Idem*, p. 287)

Dumnezeu are nevoie de oameni dependenți de El, pentru a îndeplini planurile Sale cu omenirea.

Biserica aprinsă

Ne apropiem cu repeziciune de sfârșit. Suntem la hotarele Noului Canaan. „Moise al timpului prezent” ne îndeamnă să punem în aplicare instrucțiunile inspirate pentru ultimul și gloriosul asalt împotriva împărăției întunericului: „Lumea trebuie să primească lumina adevărului printr-o lucrare de evanghelizare cu ajutorul cărților și publicațiilor noastre. [...] Din ele strălucesc raze de lumină, care trebuie să pornească pentru a lumina lumea cu privire la adevărul prezent.” Ascultarea de sfatul inspirat va determina grăbirea sau întârzierea biruinței. Slavă Domnului că în România s-au ridicat oameni ca Iosua și Caleb, care dau o mărturie pozitivă, sunt gata să pornească prin credință și să ia în stăpânire țara. Iată, în cele ce urmează, câteva dintre mărturiile lor:

Mihai Goran este coordonatorul lucrării de colportaj din România și a selectat câteva mărturii ale celor implicați în această misiune.

Râul de viață din Ezechiel 47 străbate România

În anul 2004, am avut o boală căreia medicii nu-i găseau tratamentul potrivit. Șase luni am stat în pat. Am avut suficient timp să citesc și să mă rog. După șase luni se părea că voi muri. Dar Domnul a avut un alt plan și mi-a spus în vis: „Urmează o viață plină cu experiențe și har.” Am fost bucuroasă că nu voi muri. Am pornit împreună cu o soră, în iulie 2006, să facem cunoscută și altora apropiata revenire a lui Isus, prin distribuire de literatură. Când nu știam cum să procedăm, ne rugam, și Domnul ne arăta prin vise sau prin texte biblice. La început, am vrut să evanghelizăm doar străzile noastre, apoi comuna arătată de Dumnezeu și comuna natală a prietenei mele. Cu timpul, grupa a crescut repede și am fost invitați să mergem să ajutăm la începerea unei astfel de lucrări și în alte locuri. Astăzi, din câte știu, sunt peste 700 de persoane care împart cărți din casă în casă, în diferite zone ale țării. Lucrarea aceasta necesită bani mulți.

Odată, am cerut de la editură cărți pe credit și mi s-a spus că avem deja o datorie prea mare. Am sunat un frate cu disponibilitate misionară și financiară. El a cerut un răgaz de o oră să se gândească. N-a trecut însă o oră și m-a sunat – am primit 25.000 de lei. După ce am primit cărțile, mi-a spus: „Îți mai dau 25.000 de lei.” Ne-a sunat apoi alt frate: „Ce datorie aveți?” „20.000 de lei”, i-am răspuns. „Dați-mi contul editurii să virez banii și astfel nu veți mai avea nicio datorie.” Prin credință, Domnul ne dă tot ce avem nevoie.

Prin harul Domnului, în toată țara au fost străbătute, casă după casă, aproximativ 2.800 de localități, dar mai sunt peste 10.000. Avem experiențe minunate. Mare e puterea Domnului! Lucrarea aceasta oferă o bucurie și o satisfacție nemaipomenite. Poți lucra și tu pentru Isus! Nu contează că ai 6 sau 82 de ani. O soră de 70 de ani a început să lucreze cu gândul că vine numai o dată, dar de doi ani și jumătate n-a lipsit în nicio ocazie. Isus are nevoie de tine acum! El spune: „Astăzi, Eu am nevoie să mărturisiți Numele Meu în fața oamenilor, mâine, veți avea nevoie voi de mărturia Mea în fața Cerului.” Slavă Domnului că în 39 de județe din țară și în multe alte țări de pe glob, se distribuie literatură. Am ajuns pe „ultima sută de metri profetică”. Încă puțin și apare Isus pe norii cerului. „Fiule, du-te astăzi și lucrează în via mea” – spune El. Răsplata va fi mare. Să fim credincioși însărcinării primite!

Jartfaș Ema, Târgu-Mureș – Conferința Transilvania de Sud

de focul misiunii

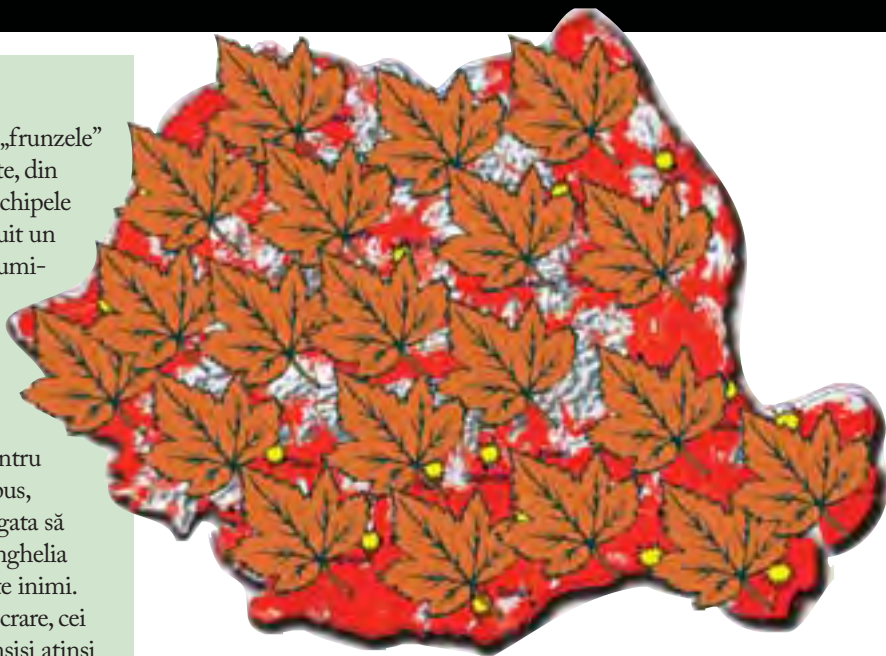
„Ca frunzele toamna”

Toamna anului 2008 și-a scuturat „frunzele” pline de viață peste mii și mii de suflete, din localitățile din jurul orașului Pitești. Echipele de misiune laică, doi câte doi, au alcătuit un convoi de mașini, care, duminică de duminică, au străbătut localitățile, casă cu casă, pentru a lăsa prețioasa sămânță a adevărului aflată în cărțile noastre: *Calea către Hristos, Triumful iubirii, Adevărata zi de odihnă* și altele.

Îi dăm slavă lui Dumnezeu atât pentru posibilitățile materiale de care s-a dispus, cât și pentru potențialul de misionari gata să sacrifice timp și resurse, așa încât Evanghelia lui Isus Hristos să atingă cât mai multe inimi. Dar, așa cum se întâmplă în această lucrare, cei plecați să atingă alte inimi au fost ei înșiși atinși de bucuria mântuirii, mărturisind, la momentele de părtășie, experiențe mișcătoare. Cărțile oferite au stârnit reacții de mulțumire și chiar lacrimi de bucurie. „Nici nu știți ce bucurie mi-ați făcut...”, „De mult așteptam un răspuns din partea lui Dumnezeu...”, „Sunteți ca niște îngeri”, cu referire mai ales la tinerii și tinerele noastre care nu au lipsit din această lucrare. „Aș vrea să studiez mai mult”, „Aș vrea o Biblie...”, reacții care au condus la formarea unor grupe de studiu biblic. Nu au lipsit nici refuzurile, dar au fost nesemnificative.

Toate aceste lucruri, venite peste noi ca un dar de sus, vrem să le strângem într-un buchet și să le oferim Celui care merită toată cinstea și toată lauda. Iar noi să recunoaștem că am făcut atât de puțin față de cât eram datori să facem pentru El.

Butuc Adrian, pastor – Conferința Oltenia

Lucrarea prin literatură pregătește construirea unei biserici

În august 2008, în biserica locală, Costești, din județul Argeș, a început să se pună în aplicare ceea ce Ellen White a scris, sub inspirație divină, cu privire la valoarea literaturii pentru încheierea lucrării.

În 6 luni s-au răspândit aproximativ 100.000 de cărți și s-au parcurs 80 de localități. Experiența aceasta a îmbogățit biserica noastră cu o viață de rugăciune activă, cu relații mai strânse între membri și cu posibilitatea de a lua contact cu mii de suflete. Cea mai mare binecuvântare din această lucrare este bucuria de a le sluji altora – binecuvântare pe care Dumnezeu a încununat-o cu proiectul de construire a unei biserici în comuna Ciobănei, județul Argeș. „Sângele oamenilor de aici va cădea asupra voastră dacă nu veți construi biserica”, au fost cuvintele oamenilor care ne-au pus la dispoziție terenul pentru construirea bisericii. Vă îndemnăm, iubii frați, să acceptați binecuvântările Cerului și să vă înrolați împreună cu noi în lucrarea cerului!

Drăgușin Emilia – Conferința Oltenia

Din casă în casă în județul Timiș

Pentru grupa de evangheliști voluntari cu literatură din districtul Timișoara III, formată din copii, tineri și vârstnici, împărțirea de cărți din casă în casă este o „aventură” plăcută și o misiune începută de nouă luni. În acest timp, au fost străbătute 70 de localități din județul Timiș, și focul acestei slujiri nu poate fi stins de nimeni și de nimic. Ne-am prins cu putere de cuvântul care spune: „Aruncă-ți pâinea pe ape și, după multă vreme, o vei găsi iarăși” (Eccl. 11,1). Cele 30.000 de cărți împărțite până acum nu înseamnă risipă, ci o lucrare a credinței. Această activitate o desfășurăm aproape în fiecare Sabat, după-amiază. Experiențele frumoase dobândite sunt împărtășite apoi la Școala de Sabat, la orele de rugăciune și la serviciile divine, aducând prospețime și bucurie închinării noastre.

„De când mă duc și impart cărți din casă în casă, altfel relaționez cu oamenii”, spunea cineva din biserica noastră. „Mi-am descoperit slăbiciunile, dar și darurile. Eu nu mă puteam vedea mergând din casă în casă, eram fricoasă, timidă, dar această lucrare m-a schimbat foarte mult!” Altcineva spunea: „Dumnezeu pregătește, în diferite localități, suflete și ne pune pe noi în legătură cu ele.” „Sunt atât de bucurioasă pentru cartea pe care mi-ați dat-o, îmi place să citesc!” spunea o femeie strângând la piept *Triumful iubirii*.

Nu doar vei oferi binecuvântare, făcând această lucrare, ci tu însuși vei fi binecuvântat!

Pavel Memete, pastor – Conferința Banat

Duminica – o zi prielnică pentru misiune

În toamna anului trecut, în urma experiențelor împărtășite de frații din județul Mureș care au inițiat proiectul: *O carte pentru fiecare casă*, o biserică din districtul Dâmbovița a adoptat această idee. Începutul a fost modest, dar, curând, implicarea membrilor a crescut, ajungându-se de la 50 la 100 de persoane care se întâlnesc duminica dimineața și străbat două sau trei localități. Ulterior, focul misionar a fost preluat de întregul district. Implicarea nu a fost numai de ordin fizic, ci și financiar, strângându-se sume mari de bani pentru achiziționarea cărților și a DVD-urilor ce urmau să fie oferite.

Beneficiile asupra membrilor bisericii sunt multiple: spiritualitatea a crescut, bucuria și pacea se citesc pe fețele celor care vin din această lucrare, binecuvântările materiale își fac și ele simțite prezența, deoarece Dumnezeu Își ține promisiunea de a-l răsplăti pe cel ce dă cu bucurie pentru cauza Sa. Răspunsul oamenilor vizitați este pozitiv și încurajator, unii chiar izbucnind în lacrimi de bucurie atunci când primesc o carte sau li se oferă posibilitatea de a se înălța o rugăciune pentru ei. Aceasta a condus la creșterea entuziasmului și la o implicare tot mai susținută. Pe măsură ce timpul a trecut, mișcarea aceasta a luat amploare, extinzându-se și în alte districte, pastori și membri conlucrând deopotrivă, făcând planuri îndrăznețe pentru a fi acoperit întregul județ.

Zone albe și copii misionari

Începând din aprilie 2008, mai mulți frați și surori (cca 60) din bisericile Cluj – Central și cea a Liceului Adventist Maranatha, în mai multe duminici, am trecut prin 13 sate (zone albe) din jurul Clujului, împărțind multe exemplare din Cartea anului, încercând să găsim, în același timp, și persoane interesate de studiul biblic. Începând cu luna octombrie 2008, am introdus și metoda sondajului religios de opinie, prin care depunem mărturie, citim un text biblic, ne rugăm cu familia vizitată și apoi îi oferim o carte. În comuna Florești (cca 10.000 de locuitori), din luna octombrie s-a format o mică grupă de studiu săptămânal, iar din luna ianuarie 2009 vrem să organizăm patru grupe în alte comune.

În vara trecută, în anticamera bisericii Cluj – Central zăboveau o mulțime de pachete cu *Triumful iubirii*. Frații le-au cumpărat, dar cine să le împartă? Atunci, patru copii, de aproximativ 10 ani, au cerut permisiunea de la părinți și, în mai multe Sabate după-amiază, au încărcat cărțile în rucsac și au pornit să le distribuie pe stradă și la blocuri. După mai multe sute de cărți împărțite, au mai cerut, dar s-au terminat! „Din gura copiilor... ți-ai scos o întăritură de apărare...” (Ps. 8,2). Tu ce poți face?

Jancsó Erika, colportor – Conferința Transilvania de Nord

Mihai Marian, pastor – Conferința Muntenia

E timpul credinței și al unei decizii hotărâte

Se scurg ultimele fire de nisip din clepsidra Universului și Omul în jurul căruia gravitează planeta noastră stă să vină. Avem și acum în urechi ecoul ultimelor Sale cuvinte de pe pământ: „Duceți-vă în toată lumea și propovăduiți Evanghelia la orice făptură.” Din această însărcinare înțeleg care este misiunea mea.

În martie 2008, la Bacău, în providența Domnului, am început lucrarea cu literatură. Le-am putut oferi zeci de mii de cărți sufletelor care stau în „întuneric și umbra morții”. Dar ce sunt acestea în comparație cu milioanele care ne înconjoară? Firimiturile Evangheliei ajung la mulțimi din mâinile obosite ale ucenicilor, puțini la număr. Peste veacuri, întrebarea dinspre cer spre pământ se aude iar și iar: „Cine va merge pentru Noi?” Prinde curaj și răspunde: „Eu!”

Nici nu-ți poți imagina ce poate face Dumnezeu prin tine. Ridică-te, prin credință, și cucerește teritorii noi, neatinse de lumina cerească! Fii tu deschizător de drumuri, scrie tu o istorie nouă în orașe și sate și numele tău va fi scris de Mântuitorul în istoria mântuirii! Când nu mai ai resurse pentru a continua, strigă la cer, pentru că Dumnezeu va avea oameni care vor risca totul pentru a salva suflete. Crede și lucrează pentru Domnul! Doar așa vei vedea minuni ale slavei lui Dumnezeu.

Anghelescu Aurelian – Conferința Moldova

Ocazii speciale fructificate

1 decembrie 2008, Alba Iulia. Orașul este în sărbătoare, iar la porțile vechii cetăți Apulum mii de români, veniți din toată țara, își sărbătoresc ziua națională. Dorind să fructificăm ocazia în scop misionar, 16 tineri am format echipe de câte doi și, purtând rugi în suflet și cărțile *Triumful iubirii*, *Calea către Hristos* și revista *Semnele timpului* în genți, ne-am amestecat printre oameni. Discret, cu amabilitate și prin intermediul unui chestionar format din trei întrebări despre fericire, despre viitorul lumii noastre și despre locul cărții în viața oamenilor, am intrat în vorbă cu cei întâlniți.

Oameni din toate categoriile sociale – începând cu oameni simpli, cu angajați ai poliției, pompieri și asistenți medicali de pe ambulanță și terminând cu edili ai orașului – s-au deschis și au primit cu plăcere cărțile oferite. La majoritatea dintre ei s-a observat o sete după ceva mai bun, poate o sete după Dumnezeu necunoscut; s-a văzut teama și perspectiva sumbră pe care o au asupra viitorului planetei noastre. Unele persoane s-au deschis, s-au oprit să stea de vorbă și, la sfârșit, ne-au cerut sprijin în rugăciune.

Ziua de 1 decembrie 2008 a apus în veșnicie, au rămas însă aproape 600 de cărți și reviste „aruncate pe apele gloatelor necăjite și risipite ca niște oi care n-au păstor” și sufletele noastre recunoscătoare pentru chemarea în via Sa și pline de speranța revenirii lui Isus Hristos, în curând.

Mihaela Buruiană – voluntar

„Am fost bolnav și ați venit să Mă vedeți”

În mai 2008, un grup de tineri din București (Comunitățile Popa Tatu și Învingători), după o vizită obișnuită în spital, la un frate de credință, au fost inspirați de Dumnezeu să meargă și în saloanele vecine, pentru a le cânta ceva bolnavilor, a le transmite un mesaj spiritual, împreună cu dăruirea unei cărți, și a se ruga cu ei. Succesul, setea oamenilor după Cuvânt, lacrimile din ochii lor și experiențele întâlnite i-au încurajat să meargă și în Sabatul următor, și în celălalt, astfel că a devenit un proiect sistematic și de proporții. După mai multe luni de activitate, vestea despre acest proiect s-a răspândit, astfel că grupul participanților a crescut tot mai mult (aproximativ 70 de persoane), iar cărțile răspândite au fost tot mai numeroase. Ne întâlnim în Sabat după-amiază, ne rugăm cu toții, ne aprovizionăm cu cărți, iar când ajungem la spital ne împărțim pe saloane, bucurându-ne de favoarea de a fi ambasadori ai speranței în acele locuri ale suferinței și deznădejdiei. Credem că prin această slujire și prin intermediul cărților care vor continua lucrarea vom avea favoarea să-i întâlnim pe mulți în Împărăția lui Dumnezeu.

La întâlnirile noastre de rugăciune, unul dintre subiecte este ca acest proiect să fie dezvoltat, prin implicarea a cât mai multor biserici locale din țară. AMIN.

Viorel Simac – București

Există o asigurare profetică: „Într-o mare măsură, prin casele noastre de editură trebuie adusă la îndeplinire lucrarea celui-lalt înger [marea strigare] care vine din ceruri cu putere mare și care luminează pământul cu slava lui.” (Ellen White, *Evanghelizarea prin literatură*, cap. 1) Peisajul misionar al țării se aseamănă cu un puzzle uriaș format din zone luminate intens, unele mai puțin luminate, iar altele întunecate. Este timpul să ne întrebăm fiecare: Cum este zona mea? Cum arată satul sau orașul meu? Când va fi luminat districtul, județul sau Conferința mea? Dacă Domnul vrea ca anul acesta să fie luminată întreaga țară? Iată o țintă, o provocare pentru noi toți: O carte pentru fiecare casă! Caleb, din istorie, ne încurajează: „Haidem să ne suim și să punem mâna pe țară, căci vom fi biruitori!” (Num. 13,30) Tot cerul așteaptă aminul tău!

„Urmează Biblia!” – un proiect cu impact

Zilele acestea, credincioșii adventiști, dar și cei aparținând altor confesiuni religioase din țara noastră, au avut ocazia să înceapă sau să reia un studiu al Bibliei sistematic, individual. Alții o studiau deja și aveau nevoie de o Biblie... portabilă și cu facilități mai multe, așa că au ales să își instaleze Cartea sfântă pe telefonul mobil.

Punctul de plecare a fost inițiativa mondială a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea de a lansa – ca simbol al acestei campanii de motivare a studiului biblic – o Biblie inedită, tradusă în 66 de limbi ca simbol al universalității mesajului lui Dumnezeu pentru toți oamenii. Ne-a bucurat faptul că limba română a fost aleasă și ea alături de celelalte 65 de limbi. Dar și mai mult ne-a bucurat interesul manifestat de credincioșii adventiști și neadventiști față de Biblie.

Mass-media a fost receptivă la acest eveniment și a apreciat inițiativa, susținând-o prin zeci de articole și emisiuni TV (vezi <http://www.urmeaza-biblia.ro/apartii-mess-media/>). Organizatorii locali au adaptat prezentarea evenimentului la posibilitățile fiecărui oraș prin care a trecut această Biblie, dându-i o notă

specifică, iar cei ce dețineau Biblii valoroase sau interesante le-au predat, fără rezerve, ochilor „infometați” de aceste valori arareori ieșite la lumină.

Site-ul campaniei a atras în doar câteva zile peste 1.000 de vizite și a generat în mod direct câteva zeci de descărcări ale softului de instalare a Bibliei în limba română, motivând numeroase persoane să înceapă un studiu consecvent al Scripturilor. Urmează să vedem pe câți. Este cert însă că această campanie și-a atins scopul, și anume, acela de a trezi din nou interesul nostru, al tuturor, adventiști sau persoane cu alte convingeri religioase, de a citi Biblia, de a ne îndrăgosti din nou de ea.

Tot în această perioadă sunt sau au fost organizate Sabate speciale dedicate studiului Scripturii, care au fost bine primite de credincioși. Sperăm ca prin aceste acțiuni să redevenim un „popor al Cărții”, un popor care să cunoască „acordurile divine”.

Relevantă este constatarea coordonatorului acestui eveniment, pastorul Viorel Dima: „Oamenii de astăzi uită tot mai mult ce scrie în Biblie. Chiar și credincioșii adventiști încep să uite din citatele pe care le știau mai de mult. Sper că acest eveniment, al trecerii acestei Biblii simbolice și a reaconsacrării comunicate de aceasta, să reazeze prioritățile tuturor.”

Înființarea Bisericii Adventiste din Adâncata, Suceava

Acum câteva luni, când s-a inaugurat locașul de cult din comuna Adâncata, jud. Suceava, biserica locală număra doar 3 membri. Dar în data de 24 ianuarie 2009, când s-a desfășurat ceremonia oficială de înființare a bisericii, celor 3 membri li s-a mai adăugat o grupă formată din 17 persoane, din biserica Suceava.

Ceremonia de înființare a bisericii a fost oficiată de președintele Conferinței Moldova, pastorul Marius Munteanu, împreună cu pastorul local, Dragoș Mateciuc.

Țintele pe care această nouă biserică și le-a propus să le atingă sunt legate de întărirea legăturilor frățesti între membrii ei, împlinirea voii lui Dumnezeu și lucrarea misionară în localitate. Primul pas în atingerea lor este înființarea unui cor de fluierașe, format din copiii din Adâncata. Lăudat să fie Dumnezeu, deoarece la repetiții se adună un număr de 23 de copii, dintre care o parte dintre ei sunt din familii care nu fac parte din Biserica Adventistă. Credem că lucrarea cu copiii este în mod special binecuvântată de Dumnezeu și că, prin ea, Lumina se poate răspândi în inimile oamenilor din această localitate.

(Sovea Daniel / AARC)

Ș T I R I

„Urmează Biblia” – stimulent al creativității

Zilele acestea, coordonatorii locali ai evenimentului „Urmează Biblia!” s-au întrecut în a face mai accesibilă Biblia pentru adventiști, dar și pentru cei aparținând altor confesiuni religioase.

Institutul Teologic Adventist a ales varianta „conținutului”, dorind să-i dea evenimentului o notă academică. Astfel, după o scurtă introducere și prezentarea Bibliei multilingve, trei teologi adventiști – profesorul Traian Aldea, specializat în arheologie biblică; Florin Lăiu și Laurențiu Ionescu – au susținut prezentări cu privire la „minunile”, „destăinuirile” și „farmecul” istoriei Bibliei, iar, în final, după momentul de consacrare publică, numeroși participanți au semnat un angajament de a studia Biblia în mod sistematic.

Dacă, în mare, a urmat aceeași linie, evenimentul din cadrul Liceului Adventist „Ștefan Demetrescu” a venit cu o inițiativă inedită, preluată apoi și de alte orașe: un grup de 11 persoane – elevi și profesori – au recitat în mai multe limbi (română, engleză, spaniolă, franceză, germană, italiană, latină, maghiară,

rusă și romani) textul de aur al Scripturii, Ioan 3,16, după care a urmat o dramatizare a pildei samariteanului milos, excelent realizată.

La biserica locală „Crinul”, din București, organizatorii au ales să îmbogățească programul cu intervenții ale copiilor, tinerilor și adulților prin poezii, imnuri creștine, experiențe și recitarea de versete biblice din memorie.

La Arad și Timișoara, impactul a fost mărit prin mediatizarea foarte bună a proiectului în această perioadă de timp, iar rezultatele s-au văzut imediat. Un alt „condiment” al evenimentului, de la Arad, a fost prezentarea unei Biblii scrise integral de mână pe parcursul a câtorva ani.

La Piatra Neamț, amenajarea incintei în care a avut loc expoziția a fost făcută într-un mod inedit, printr-o prezentare a istoriei Bibliei prin standuri expoziționale, de la prezentarea Grădinii Edenului, a celor Zece Porunci, a unor manuscrise biblice și a Bibliei legate în lanțuri din timpul Evului Mediu, până la istoria ei mai recentă, din timpul comunismului.

Pentru buzoieni, poate cea mai mare însemnătate sen-

Lansarea „Ambasadorilor”

În perioada 8-10 ianuarie 2009, a avut loc la Centrul de Tineret de la Moeciu lansarea programului pilot „Ambasadori”. Proaspăt promovat și de către Organizația Mondială a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, acest program a fost conceput din dorința de a răspunde nevoilor adolescenților și tinerilor cu vârsta cuprinsă între 15 și 21 de ani și de a-i ajuta să-L descopere într-un mod personal pe Hristos și valorile biblice.

Cei 50 de participanți, lideri ai programelor de adolescenți din întreaga țară, au descoperit pe parcursul celor două zile și jumătate elementele de bază ale acestui program, modalități noi prin care le pot transmite adolescenților nu doar informații, ci și lecții de viață, principii și soluții. Au stat de vorbă, au împărtășit experiențe, au primit curaj și motive pentru a continua activitatea deja începută.

În următoarele 6 luni, participanții vor avea posibilitatea să implementeze și să testeze în bisericile locale programul de Ambasadori în cadrul grupelor în care lucrează deja, urmând ca la sfârșitul acestei perioade să fie tratate liniile generale, rezolvate ultimele probleme, particularizate unele aspecte, astfel ca, dacă acest proiect s-a bucurat de succes în rândul grupelor implicate, să poată fi lansat, începând cu toamna

anului 2009, în întreaga țară. Pe toată această perioadă, programul se va desfășura în paralel cu cel de Companioni, existent în momentul de față. (Cristina Neagu / Departamentul Tineret)

Proiect național de misiune prin literatură

Ziua Colportorului de anul acesta – 11 aprilie 2009 – le va oferi membrilor bisericii oportunitatea implicării în lucrarea de distribuire a Cărții anului – *Lumea noastră, încotro?*. În fiecare biserică, va fi prezentat un material video care conține un mesaj special și experiențe concrete cu privire la rolul cărților în convertirea oamenilor. Proiectul va fi încununat cu mărșălele obiectiv ca întregul potențial uman al bisericii – copii, tineri, adulți și persoane în vârstă – în după-amiaza acelui Sabat să ne unim, răspândind „sămânța” plină de putere a cuvântului scris. Marele Semănător va fi bucuros să vadă zeci de mii de beneficiari ai harului Său manifestându-și recunoștința, într-un gest de consacrare comună, prin care sute de mii de oameni vor fi luminați cu privire la adevărul prezent. Credem că puterea Duhului Sfânt, rugăciunea și organizarea potrivită la nivel local vor determina reușita proiectului. Este timpul! Nevoia oamenilor este ocazia lui Dumnezeu, iar El vrea să lucreze prin noi. Maranatha!

(Mihai Goran, coordonator colportaj)

NICOLAE STURZOIU

Nicolae Sturzoiu s-a născut

în Unguriu, jud. Buzău, pe data de 8 august 1922, într-o familie ortodoxă, cu 4 copii, el fiind al doilea copil și singurul băiat. De mic, a rămas fără tată și a fost nevoit să preia din responsabilitățile familiei, fără a se bucura prea mult de bucuriile copilăriei.

Cei 3 ani petrecuți în război și foametea din anul 1947 l-au făcut să-și pună încrederea tot mai mult în Dumnezeu, despre care nu știa prea multe. Momentul întâlnirii cu un soldat al armatei și în același timp un „soldat” al Domnului, Gicu Nicolae, i-a deschis drumul căutărilor reale după Dumnezeu, devenind astfel, pe data de 17 iunie 1955, primul adventist din comuna sa. A slujit ani de-a rândul ca prezbiter al comunității Cojanu, dar visul lui era acela de a avea o biserică în Unguriu, vis care i s-a împlinit.

A avut o bătrânețe frumoasă alături de cei 7 copii (5 băieți și 2 fete), 18 nepoți și 8 strănepoți, care împărtășesc și ei speranța adventistă.

În dimineața zilei de 4 ianuarie 2009, inima i-a încetat să mai bată, adormind în speranța revederii cu Mântuitorul și cu cei dragi. La înmormântare, cuvântul de rămas-bun a fost rostit de pastorii Lucian Cristescu și Cucu Valentin, cel din urmă fiindu-i și ginere.

„Ferice de morții care mor în Domnul!”

Ș T I R I

timental-culturală, pe lângă prezența Bibliei multilingve, a reprezentat-o un exemplar al „Bibliei de la Buzău”, una dintre edițiile cele mai rare întâlnite ale Bibliei în limba română.

Deși încă nu și-a terminat periplusul în România, Biblia „călătoare” produce schimbări pe unde trece și provoacă la noi metode creative de împărtășire a cuvintelor Scripturii. (AARC)

DVD informativ în patru limbi despre Misiunea adventistă

Biroul pentru Misiune al Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea a lansat prima ediție în patru limbi a DVD-ului pentru Misiune adventistă. Acesta va fi folosit pentru informarea membrilor cu privire la proiectele de misiune din toată lumea.

DVD-ul este trimestrial și gratuit, fiind acum disponibil, pe lângă limba engleză, în limbile franceză, portugheză și spaniolă. Începând cu anul 2006, DVD-ul a fost trimis fiecărei bisericii adventiste din America de Nord și fiecărui birou administrativ din lume. În timp ce în unele regiuni se va continua traducerea acestuia (Coreea și Germania), aceasta este prima dată când DVD-ul a fost produs direct în mai multe limbi.

„Am avut deja parte de un feed-back pozitiv din partea țărilor vorbitoare de limbile portugheză și spaniolă”, a spus Dan Weber, unul dintre producătorii DVD-ului.

Noua versiune va putea fi folosită de mai multe persoane din regiuni diferite: „[Datorită acestei versiuni] vom putea furniza acest material la 80% dintre bisericile din America Centrală”, a spus Carlyle Bayne, secretarul Asociației Pastorale a Bisericii din regiunea Inter-America.

Fiecare DVD conține aproximativ 12 materiale despre modul în care adventiștii din lume transmit dragostea lui Dumnezeu, prin misiune. De obicei, DVD-ul este vizionat în timpul Școlii de Sabat, între serviciile divine sau acasă. Fiecare ediție conține cel puțin o povestire scrisă pentru copii sau spusă de un copil. În ediția curentă sunt prezentate o clinică pluti-toare din Indonezia, credința unui adventist în mediul ostil din Coasta de Fildeș și alte proiecte din Asia de sud-est și Africa.

Pentru a comanda un exemplar gratuit al DVD-ului pentru Misiune adventistă sau pentru a-l viziona online, vizitați www.AdventistMission.org. (ANN)

Plăcintă pentru dușmani

ALINA BADEA

– Tati, Miki este dușmanul meu cel mai mare!

Așa l-a întâmpinat Daniel pe tatăl lui când acesta a venit de la serviciu.

– O, Dani, de ce spui așa? Știam că sunteți prieteni buni!

– Da, așa credeam și eu, dar de dimineață, când am vrut să-l invit la mine să ne jucăm, nici nu m-a

băgat în seamă. Juca șotron cu Cristi. Și eu aș fi vrut să ne dăm în leagăn sau pe toboganul pe care mi l-ai făcut tu... Puteam să ne jucăm cu mașinuțele.

– Dar l-ai invitat?

– Ce să-l mai invit, dacă nici nu s-a uitat la mine! Gata, l-am șters de pe lista de prieteni. Este cel mai mare dușman al meu. Mi-a stricat toată ziua, adăugă Dani, cu ochii în lacrimi.

Tata îl luă lângă el, îl mângâie, apoi îi spuse cu o voce plină de înțelegere, în care parcă se strecura o umbră de voioșie:

– Și ai vrea să te răzbuni pentru ziua asta pe care ți-a stricat-o?

Dani făcu ochii mari.

– Sigur! Ai vreo idee?

– Mai mult chiar. Am o rețetă sigură. E extraordinară. O rețetă de... plăcintă.

– De... plăcintă? întrebă Dani dezamăgit

– Da, o plăcintă specială „pentru dușmani”.

– Aha, așa da! Și cum se face?

– Păi... o să vorbim cu mama, că ea e specialistă la plăcinte, iar tu îl inviți pe Miki.

Dani a avut impresia că, atunci când i-a spus mamei despre plăcinta pentru dușmani, tata a mișcat cumva dintr-o sprânceană, iar mama a zâmbit. Băiatul s-a oferit să ajute și, plin de înflăcărare, a adus din curte doi pumni de pietricele.

– Ce vrei să faci cu astea? l-a întrebat tata.

– Să le puneți în plăcintă! Nu e pentru dușmani?!?

– A, nu, plăcinta e cu secretul ei. Tu du-te și vorbește cu Miki. Dar ai grijă să nu bănuiască nimic.

– Hmmm... Bine, spuse Dani cam cu jumătate de gură. Dar ce miroase așa bine? întrebă el, adulmecând mirosul care venea dinspre bucătărie.

– Umplutura de plăcintă, desigur. Nu știi că mama îi pune întotdeauna aromele care îți plac ție?

– Dar era vorba că face plăcintă pentru dușmani, nu pentru mine!

– Ehei, dacă „dușmanul” simte că e pentru el, mai mănâncă? El nu trebuie să știe nimic.

– Aha, am înțeles, murmură Dani ca pentru sine, în timp ce se îndrepta spre gardul dincolo de care „dușmanul” lui meșterea ceva la trotinetă.

Invitația nu a fost prea greu de făcut. Miki a fost numaidecât în curte la Dani. Se pare că era și el tare doritor să se dea pe tobogan și mai ales să se ia la întrecere cu prietenul său la leagăn – care poate să ajungă mai sus! A urmat și o cursă cu trotinetele și când potriveau bateriile la mașinuțele teleghidate, mama i-a strigat din prag.

– Dani! Miki! Gata cu joaca. Se răcește plăcinta!

„Aoleu! Plăcinta pentru dușmani!” își spuse Dani în gând cu teamă și neplăcere. Acum își dădea seama că, de fapt, Miki era un prieten minunat. De dimineață, fusese atent la Cristi să nu cadă, că era mai mic, și de aceea nu-l observase pe Dani... Dacă l-ar fi strigat, ar fi venit bucuros.

După ce s-au spălat pe mâni, s-au așezat toți la masă. Totul era frumos așezat și promitea să fie foarte gustos.

Iar plăcinta... Încă era caldă și avea o aromă, mamă, mamă! Miki o privea cu ochii strălucitori, însă Dani simțea un nod în gât.

– Știi, tati, Miki nu m-a observat de dimineață, când am vrut eu să-l chem la mine. De fapt, i-ar fi plăcut să vină...

Dar tata parcă nu înțelegea. Dani era roșu la față ca focul. Plăcinta era pentru dușmani. Sigur avea în ea otrăvă. Parcă-l vedea pe Miki ținându-se cu mâinile de burtă și plângând de durere. Nu se putea așa ceva! Și tata – cum mai putea să zâmbească? Și mama – de ce-l îmbia să ia? Miki întinse mâna și luă o bucată mare. Parcă fusese pregătită special pentru el. Dani privea cu ochii mari când la plăcinte, când la Miki, când la tata. Apoi, văzând că Miki se pregătește să mănânce, izbucni:

– Miki! Stai așa! Nu! Nu mușca!

Miki se opri mirat.

– De ce? E vreo viespe aici? întrebă mirat, uitându-se la plăcintă.

– Nu, nu! Să-ți explic...

Se uită repede spre tata, însă el zâmbea și mânca liniștit.

– Tati! Ce faci?

– Mănânc plăcintă, spuse tata zâmbind. Servește și tu, e foarte gustoasă.

– Dar..., dar... nu e..., începu să se bălbăie Dani.

– E... foarte bună, spuse mama, care mânca și ea, zâmbind.

Dani înțelese, în sfârșit. Zâmbi voios, luă o bucată de plăcintă și mușcă fericit. Ce înțelepți erau părinții lui! „Plăcinta pentru dușmani” – plăcinta prieteniei.

Vei râde de... „criză”!

O dinioară, condițiile existenței se modificau la interval de generații, în bine. În prezent, nu suntem siguri dacă mâine va fi aproape la fel ca astăzi. Doar teoretic și populist se mai poate afirma, și crede, că lucrurile se vor îndrepta. Convingerea oamenilor realiști și care gândesc este pesimistă în privința redresării.

Dacă societatea își modifică parametrii la intervale orare, dacă până și politicienii solicită eforturi concertate pentru revenire, dacă toate dimensiunile au ajuns variabile, oare biserica pornește în direcția dinspre care toți îi fac semne disperate că au nevoie de salvare? Înainte vreme, îngrijorați de lipsa răspunsurilor adecvate din partea membrilor luați de valul dezvoltărilor fără precedent, oamenii de bună-credință (laici și pastori) sperau că odată cu degradarea condițiilor de viață (criza), credincioșii se vor trezi și vor reveni pe front. După previziuni, anul 2009 va fi unul teribil. Din perspectivă biblică, nu pot decât să zic „Amin!”, dar înțelege poporul Domnului că tocmai zgomotul căderii monedei naționale este semnalul de ieșire și atac?

Cred că trăim perioada cea mai specială pentru biserică din întreaga istorie. Oportunități neegale și tehnologii de ultimă oră sunt la dispoziția bisericilor noastre. Cel mai important este că experimentăm astăzi o lucrare fără precedent a Duhului lui Dumnezeu în multe părți din întreaga lume. Dar la noi? De ce doar visăm la vremuri de descătușare misionară, când nu va mai conta cine slujește într-un loc sau altul, când vom lucra și fără fotografii anexate, când la bilanț nu vom mai folosi limbaj dublu, când vom uita discursurile fățarnice, când nu vom mai spune în predică: „Suntem niște robi netrebniți”, iar în gând și cel mult în cămăruță: „Oare nu este acesta... cel mare, pe care l-am zidit eu, prin puterea... și spre slava măreției mele?”

Datoria noastră, surori și frați, este să căutăm, să descoperim și să înlăturăm acele suferințe și bariere care împiedică misiunea naturală. Dovada valorii oamenilor implicați în misiune constă în faptul că au o experiență creștină zilnică în lucrurile lui Dumnezeu. Astfel, vor primi lucrarea Duhului Sfânt și vor răspândi binecuvântarea asupra tuturor celor aflați în legătură cu ei. Când bisericile noastre

vor fi sănătoase, vor crește după planul Domnului. Nu trebuie să căutăm inovații, bisericile pot crește natural. „Îngăduiți-mi să vă spun că, în această lucrare finală, Domnul va lucra într-o modalitate foarte diferită de cursul firesc al lucrurilor și pe o cale întru totul contrară vreunui plan omenesc.

Întotdeauna vor exista în mijlocul vostru unii care vor dori să aibă controlul asupra lucrării lui Dumnezeu și să dicteze fiecare pas ce trebuie să fie făcut, în timp ce... Dumnezeu va folosi căi și mijloace prin care se va vedea că El este Cel ce preia conducerea în mâinile Sale. Lucrătorii vor fi surprinși de mijloacele simple pe care le va folosi El pentru a aduce la îndeplinire lucrarea neprihănirii Sale.” (Ellen White, *Mărturii pentru pastori și slujitorii Evangheliei*, p. 271)

În ciuda crizei, eu chiar cred în biruința deplină și definitivă a Binelui și instaurarea climatului favorabil unei dezvoltări fără precedent a misiunii, când ostașii Domnului (de la amvoane și din bănci) vor înțelege că responsabilitatea crește direct proporțional cu îndatoririle, că în fiecare zi trebuie să învețe cum să ajungă vrednici de datoria care le-a fost atribuită și că trebuie să aibă minți sensibilizate de puterea divină și caractere eliberate de influența rudelor, prietenilor sau tovarășilor de lucru.

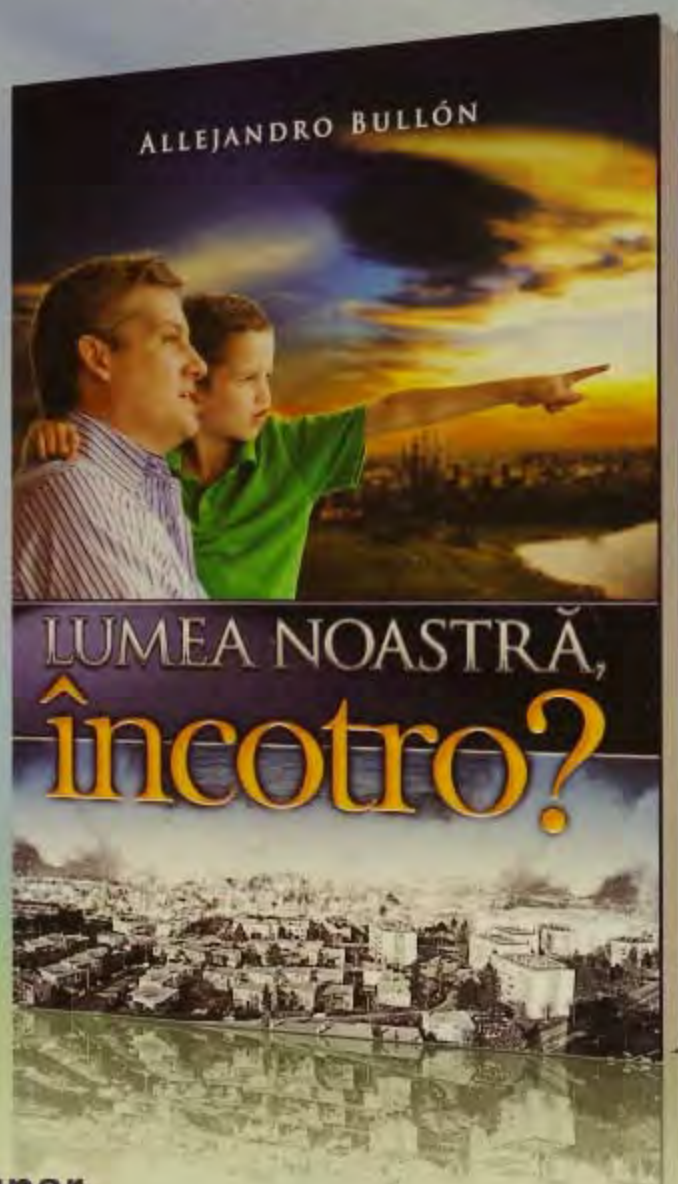
De aceea, nu mă tem de criza anunțată pentru anul 2009. Nu mă îngrijorează finanțele bisericii noastre pentru 2009. Banii bisericii au fost și vor rămâne darul Domnului pentru susținerea lucrării Sale. Vor fi și în anul 2009 exact cât ne trebuie. Grijă este a oamenilor, a noastră, surorile și frații lui Isus. Mă tem că vom face tot ce putem să dregem criza și vom aștepta revenirea unor vremuri mai bune. Ar fi bine să intrăm, în sfârșit, și noi în altă criză și să nu ne mai treacă.

Criza că Hristos vine mâine și astăzi nu mai putem ajunge în toate zonele albe pe care nu le-am vizitat până acum. De aceea, rugăciunea noastră ar putea fi: „Tată, știm că în acest an vei face lucruri incredibile în lumea Ta. Te rog, oferă-ne privilegiul de a fi părtași la puțin din ceea ce faci.” Cu alte cuvinte, ar trebui să ne oprim din rugăciunea: „Doamne, binecuvântează ceea ce fac!” și să ne rugăm: „Doamne, ajută-mă să fac ceea ce Tu binecuvântezi!”

Marius Munteanu este președintele Conferinței Moldova.

CARTEA ANULUI 2009

Ediție de buzunar

110x170 mm, 128 pagini,
alb-negru

1,3 lei

Ediție specială, full color

140x200 mm, 112 pagini

1,5 lei

O carte pentru fiecare casă!

www.cartetaanului.ro

Pentru comenzi, contactați Editura Viață și Sănătate

Tel: 021.323.00.20; 0740.10.10.34

www.viatasisanatate.ro